

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

24

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ
TARZAN

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΣΠΑΣΜΟΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. "Εξω ἀπὸ τῆ σπηλιᾶ τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ταμπόρ, τὸ ἰατρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς Ζούγκλας κι' ἡ πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα, ἡ ἀδελφικὴ συντροφισσά του, σκάβουν ἓνα στενόμακρο βαθὺ λάκκο, ποτίζοντας τὰ κρύα χώματα μὲ τὰ θερμά τους δάκρυα.

Λίγο πιὸ πέρα, ἡ Ζολάν, ἡ θετὴ κόρη τοῦ ἄρχοντα τῆς

Ζούγκλας ἔχει πῆσει μπρὺ μὺτα κάτω στὸ χῶμα καὶ κλαίει καὶ χτυπιέται. Ἡ Μπουμπου ἔχει γονατίσει πλάϊ της — δακρυσμένη κι' αὐτή — καὶ ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Μονάχα ὁ Μπουτάτα, ὁ με γαλοκέφαλος μαῦρος νᾶνος μὲ τὸ μικροσκοπικὸ κορμάκι καὶ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι, διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του.

—Καλὰ ντέ... Μὴ κάνετε κ' ἔτσι. Δὲν ἔπαθε δὲ καὶ καμμιά μεγάλη συμφορὰ ὁ ἄνθρωπος. Ἀπλῶς πέθανε.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

“Ας προσέχη άλλοτε νὰ μὴν τὸ ...ξανθὰ πᾶθῃ!

Οἱ στιγμὲς ὅμως εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς! Ποιὸς ἔχει διάθεσι ν’ ἀκούῃ τ’ ἄνοστα ἀστεῖα του.

“Ο στενόμακρος λάκιος γίνεται κάποτε ὅσο βαθὺς χρειάζεται. Τὰ ποτισμένα ἀπὸ δάκρυα, χῶματα, ἔχουν σχηματίσει ἰδὺν μεγάλους σωροὺς δεξιὰ κι’ ἀριστερά του.

Πλάϊ, πάνω στὸ ἀπαλὸ καταιπράσινο χῶμα, βρίσκεται ἓνας νεκρός. Τὸ μισόγυμνο κορμί του εἶναι σχεδὸν σκεπασμένο ἀπὸ λουλούδια ἄγρια καὶ μυρωμένα.

Πρῶτος ὁ Ταμπὸρ σκύβει καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτωπο, ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα σὲ λυγμοὺς καὶ σὲ δάκρυα:

— “Ὅσο ζοῦσες σ’ ἀγαποῦσα! “Ὅσο ζῶ θὰ σὲ θυμᾶμαι!

Ἡ Γιαράμπα στέκει ὀρθία μπροστὰ στὸ νεκρὸ, καὶ ἀφάντασμα εἰλικρινῆς ὅπως εἶναι πάντα, τοῦ λέει:

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὶς ἁμαρτίες σου, κι’ οἱ ὀρθρωτοί, τὰ ἐλαττώματά σου!

Τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξανθοῦ κοριτσιοῦ. Ἡ φωνή του εἶναι τρεμουλιαστή:

— “Ε...λα Ζολάν... “Ελα ν’ ἀποχαιρετήσῃς τὸν πατέρα σου...

Ἡ νέα ὅμως μένει στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, πεσμένη μπρούμυτα καὶ καλύπτοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὶς παλάμες της. Κλαίει μὲ παράξενα ξε-

σπάσματα τῶν λυγμῶν της ποὺ μοιάζουν σὰν γέλια. Ὁ μεγάλος πόνος, καμμιὰ φορά, σαλεύει τὸ λογικὸ τῶν ἀνθρώπων.

Σηκώνεται ὅμως ἡ λεπτεπίλεπτη μαύρη Μπουμπού μὲ τὴ χορταρένια φούστα καὶ τὴ μοντέρνα ἀλογοουρά. Φιλάει στὸ μέτωπο τὸ νεκρὸ καὶ ξεφωνίζει σπαιρακτικά:

— “Αχ, γλύκα μου, τὶ χαριτωμένος μακαρίτης ποὺ εἶσαι, νὰ μὴν ἀβασκαθῇς!

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΟΣ

ΤΑΦΟΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ πλησιάζει ὁ Τσουλούφης. Αὐτὸς δὲν σκύβει νὰ φιλήσῃ τὸ νεκρὸ. Μόνο σκουπίζει μὲ τὴ ράχη τῆς παλάμης τὰ δάκρυά του καὶ ζητωκραυγάζει:

— “Ὁ βασιλεὺς Ταρζάν τὰ κιακάρωσε! Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ταμπὸρ καί...

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τομα στὰ γερά του μπράτσια καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὶς κορυφές τῶν ἀντρικρινῶν θεόρατων δέντρων.

“Ὁ ἀδιόρθωτος νᾶνος διαγράφοντας καμπύλη στὸν ἄέρα, ἀποτελειώνει τὴ ζητωκραυγή του:

— Ζήτω καὶ ὁ ἀνθυποβασιλέας Μπουτάτα!

“Ὁ Ταμπὸρ ξαναφωνάζει στὸ λευκὸ ξανθὸ κορίτσι:

— “Ελα, Ζολάν, νὰ φιλήσῃς γιὰ τελευταία φορά τὸν πατέρα σου. Εἶναι καιρὸς πιά νὰ τὸν θάψουμε...

Καὶ πάλι ὅμως ἡ πονεμένη νέα μένει στὴ θέσι πού θρίσκειται. Μονάχα οἱ λυγμοὶ τῆς πού μοιάζουνε μ' ἐκρήξεις τρελλοῦ γέλιου, ἀκούγονται πιὸ ἔντονοι.

Ὁ νέος γυρίζει τώρα στὴ συντροφισσά του:

— Ἐλα, Γιαράμπα... Πιάσε νὰ τὸν κατεβάσουμε στὸν τάφο...

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα πιάνει τὸ νεκρὸ Ταρζάν ἀπὸ τὰ πόδια κι' ὁ Ταμπόρ ἀπὸ τὶς μασχάλες. Τὸν σηκώνουν, τὸν ζυγίζουν πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ στενόμακρο λάκκο καὶ τὸν ἀφήνουν. Τὸ πτώμα τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας πέφτει ἀνάλαφρα πάνω σ' ἓνα παχὺ μαλακὸ στρώμα ἀπὸ πράσινα φύλλα καὶ ἀμέτρητὰ μυρωμένα ἀγριολούλουδια.

Ἡ Γιαράμπα καὶ ἡ Μπουμποῦ μαζεύουν ἀπὸ κάτω καὶ τ' ἄλλα ἀγριολούλουδια πού ἦταν σκεπασμένοι ὁ νεκρὸς καὶ τὰ σκουρπίζουν πάνω του, σκεπάζοντάς τον μ' αὐτά.

Τέλος ὁ Ταμπόρ ἀρχίζει, μ' ἓνα πρωτόγονο ξύλινο φτιάρι, νὰ σκεπάζῃ τὸ λάκκο ξαναρίχνοντας τὰ χώματα μέσα.

Ὅταν τελειώνῃ, μπήγει, στ' ἀφράτο χῶμα καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, ἓνα σπαιρὸ πού ἔχει φτιάξει μὲ δυὸ χοντρά κλαδιά, δεμένα μὲ χορτόσχοινο. Κι' ἡ Γιαράμπα μὲ τὴ Μπουμποῦ σκουρπίζουν κι' ἄλλα ξωτικὰ λουλούδια πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Στὸ μεταξὺ φτάνει κι' ὁ Τσουλούφης μὲ στραπατσари

σμένο τὸ ..τσουλουφάκι τοῦ ἀπὸ τὸ πέσιμο πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά τῶν ἀντικρυνῶν δέντρων. Ρίχνει μιὰ ματιά στὸν τάφο τοῦ Ταρζάν καὶ διαμαρτύρεται:

— Τὸν σκεπάσατε κιόλας; Δὲν περιμένατε νὰ γυρίσω; μωρέ!...

Ἡ Μπουμποῦ παραξενεύεται:

— Γιατί, γλύκα μου; Ἡθελὲς ν' ἀνασπαστῇς τὸν πεθαμένο;

— Νάταν αὐτὸ, δὲν μὲ πείραζε, τῆς ἀποκρίνεται. Ἄς πῆγαινε κι' ἀφίλητος...

Τότες γιατί στενοχωριέσαι;

— Ἡθελα νὰ τοῦ δώσω μιὰ παραιγγελία γιὰ κάποιον μακαρίτη μπάρμπα μου, Θεὸς σχωρέστον!

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΖΟΛΑΝ

ΤΟ ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟ Ἐλληνόπουλο, προχωρεῖ τώρα στὸ μέρος πού κλαίει πεσμένη μπρούμυτα ἡ Ζολάν. Τὴ σηκώνει καὶ τὴ στήνει ὀρθία. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τῆς εἶναι ἐντελῶς στεγνά. Ὁ μεγάλος πόνος, καμμιά φορά, στερεύει τὰ δάκρυα τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐλα, Ζολάν, στὴ δική μας σπηλιά, τῆς λέει ὁ Ταμπόρ. Τώρα πού δὲν ζῇ πιὰ ὁ Ταρζάν, δὲν μπορείς νὰ μένης μονάχη σου ἐδῶ...

Τὸ χαροκαμένο κορίτσι, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὶς παλάμες, τ' ἀποκρίνεται μ' ἀναφυλλητά:

— "Οχι, Ταμπόρ... Θα μείνω εδώ.. Θα πεθάνω κι' εγώ!

Ο Μπουτάτα γυρίζει στη Μπουμπού:

— Είδας τι ακολλητικό πράγμα που είναι ο ψόφος τής λέει. Το καλό που σου θέλω πάμε να φύγουμε...

Καὶ προσθέτει τρομακράτημένος:

— Είπα να στείλω παιραγγελία στο Ιμακαρίτη τὰ μπάρμπα μου. "Οχι να πάω ο ίδιος να τοῦ τὴν πῶ!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀρχίζει να στεναχωριέται μετὰ τὴ Ζολάν.

— Πάμε, τῆς λέει πιὸ ἔντονα. Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι δὲν μπορούμε να σ' ἀφήσουμε ἐδῶ;

Τὸ λευκὸ κορίτσι τῆς Ζούγκλας ἐπιμένει μετὰ ξερο

Ἡ Ζολάν κ' ἡ Μπουμπού ραίνουν τὸ νεκρὸ μετὰ πολὺχρωμα καὶ μυρωμένα ἀγριολούλουδα τῆς Ζούγκλας

Ο Ταμπὸρ βάζει ἓνα σταυρὸ στὸν τάφο τοῦ ἀξέχαστου φίλου του.

κεφαλιά;

— "Οχι, σοῦ λέω... "Αφησέ με, λοιπόν... Ψέματα σοῦ εἶπα πῶς θα μείνω ἐδῶ... Θα πάω στὸ μεγάλο Λιμάνι. Θα φύγω γιὰ τὴν μακρὴν πατρίδα μου...

Ο Ταμπὸρ χάνει τὴν ὑπομονή του. Ἀρπάζει τὴ Ζολάν, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του καὶ ξεκινάει μουντρίζοντας στοὺς ἄλλους:

— Πάμε... Κοντεύει να ξερωσὴ καὶ βρισκόμαστε ἀκόμη ἐδῶ...

Ἡ Γιαράμπα κι' ὁ Μπουτάτα τὸν ἀκολουθοῦν. Ἡ Μπουμπού στέκεται ἀκίνητη στὴ θέσι τῆς.

— Εσὺ δὲν θάρθης Μάμζέλ; τὴ ρωτᾷ ὁ Μπουτάτα.

— "Οχι, γλύκα μου, τοῦ

ἀποκρίνεται. Θὰ μείνω νὰ τοῦ κάνω τὰ ...σιράντα. Ὕστερα θάρθω.

Ὁ Τσουλούφης τὴ συμβουλεύει:

— Δὲν τοῦ τὰ κάνης τώρα νὰ ξεμπερδεύης;

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ἀμερικανίδα, λέει:

— Καλά, Ταμπόρ... Θὰ ἔρθω μαζί σας... Περίμενε μόνο νὰ πάρω κάτι πράγματά μου...

Καὶ πηδώντας κάτω, τρέχει καὶ μπαίνει θυσιαστικὴ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς...

Ὁ νέος κι' ἡ Γιαράμπα κάθονται στὴ ρίζα κάποιου αἰωνόβιου δέντρου καὶ περιμένουν.

— Τὶ πηγαίνει ἄραγε νὰ πάρη; ἀναιρωτιέται ἡ μέλαψὴ κοπέλλα.

— Τό... φουρό της!, μουρ

Ἡ Ζολάν κλαίει ἀπαρηγόρητὴ τὸ χαμὸ τοῦ θετοῦ πατέρα της.

Ὁ Ταμπόρ ἀρπάζει τὸν μεγαλοκέφαλο νάνο καὶ τὸν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὶς κορφές τῶν ἀντικρυνῶν δέντρων.

μουρίζει σοβαρὰ ὁ Μπουτάτα.

Ἡ «ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΣΠΕΡΙΔΑ»

ΠΕΡΝΑΕΙ ἀρκετὴ ὥρα κι' ἡ Ζολάν δὲν ἔχει ξαναβγῆ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ὁ Ταμπόρ χάνει πάλι τὴν ὑπομονή του:

— Μὰ τὶ κάνει τόση ὥρα ἐκεῖ μέσα, μουρμουρίζει νευριασμένος. Καὶ φωνάζει δυνατά:

— Ζολάν! Ἢ, Ζολάν!

— Σίγουρα, θὰ πέθανε κι' αὐτή!, ψιθυρίζει ἀνήσυχος ὁ Μπουτάτα.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Ταμπόρ, τὸν μαλλώνει:

— Εἶδες ποῦ διάστηκες

νὰ κλείσης τὸ λάκκο; Σκάψε τώρα ἄλλον γιὰ νὰ μάθης! "Ασκοπος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος!

Ὁ Ταμπὸρ στέλνει τὴ Μπουμπού:

— Πήγαινε στὴ σπηλιὰ νὰ δῆς. Γιατὶ ἄργεῖ τόσο; Πές της νὰ βγῇ ἀμέσως ἔξω...

Ἡ λεπτέπιλεπτη γόησσα προχωρεῖ στ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ὁ Τσουλούφης τῆς λέει:

— "Αν εἶναι πεθαμένη μὴ τῆς πῆς νὰ βγῇ ἔξω, γιατί' δὲν... θὰ μπορέση...

Ἡ Μπουμπού μπαίνει στὴ σπηλιὰ καὶ γρήγορα ξαναβγαίνει.

— Δὲν εἶναι μέσα γλύκα μου, πληροφορεῖ τὸν Ταμπὸρ. Κάπου θάχνη ἴπαι, φαίνεται. Φαντάζομαι νὰ γυρίση γρήγορα.

— Ἀμὰν, βρυκολάκισε, κάνει τρομοκρατημένος ὁ μεγαλοκέφαλος μαῦρος νᾶνος.

Τὸ Ἑλληνόπουλο στέλνει τώρα τὴν παινῶρια μελαψὴ κοπέλλα:

— Πήγαινε νὰ δῆς ἐσύ, Γιαράμπα, τῆς λέει. Κι' ἂν δὲν θέλῃ νὰ βγῇ, βγάλτην μὲ τὴ βία.

Ἡ Γιαράμπα μπαίνει στὴ σπηλιὰ κι' ἄργεῖ κόπῳς νὰ ξαναβγῇ. Ὅταν τέλος παρουσιάζεται στὸ ἄνοιγμα τὸν πληροφορεῖ:

— Ἐψαξαι ἀλόκληρη τὴ σπηλιά, Ταμπὸρ. Ἡ Ζολὰν δὲν εἶναι μέσα.

— Ἐχει κανένα ἄλλο ἄνοιγμα ἢ σπηλιὰ ποὺ νὰ

βγάλῃ ἔξω; ρωτᾷει χαμένα ὁ νέος.

— Δὲν φαντάζομαι... Πουθενὰ δὲν εἶδα τίποτα τέτοιο

Ὁ Ταμπὸρ πετιέται ὀρθὸς καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές του, τρέχει καὶ μπαίνει ὁ ἴδιος τώρα στὴ σπηλιὰ νὰ ψάξῃ. Ἡ Γιαράμπα, ὁ Μπουτάτα κι' ἡ Μπουμπού τὸν ἀκολουθοῦν.

Ὅλοι μαζί, ἀλωνίζουσιν τὸ φαρδὺ κι' ἀπέραντο ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς ψάχνοντας προσεκτικὰ παιντοῦ.

Ὁ Μπουτάτα ἀνάβει μὲ τὶς τσακμακόπετρες τοῦ φωτῖα γιὰ νὰ βλέπουν. Κι' ὅμως ἡ Ζολὰν δὲν φαίνεται πουθενά. Ἐχει γίνει ἄφαντη. Μὰ οὔτε ἡ σπηλιὰ ἔχει πουθενὰ κανένα ἄλλο ἄνοιγμα ἢ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ...

— Περίεργο, μουρμουρίζει ἡ Γιαράμπα. Ἀπὸ ποῦ νὰ βγῇκε ἄραγε;

— Ξέρεις ἀπὸ ποῦ βγῇκε; τὴ ρωτᾷ ὁ Τσουλούφης;

— Ὁχι. Ἐσὺ ξέρεις;

— Οὔτε κι' ἐγώ, τῆς κάνει σοβαρὰ - σοβαρά.

Ὁ Ταμπὸρ προχωρεῖ γιὰ τὴν ἔξοδο τῆς σπηλιάς:

— Πᾶμε, τοὺς λέει. Κάποιο κρυφὸ ἄνοιγμα θὰ ὑπάρχει ποὺ ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀνακαλύψουμε... Γιὰ νὰ φύγῃ θὰ πῇ πὼς δὲν θέλει πραγματικὰ ν' ἄρθῃ μαζί μας. Ἄν ἦταν ἐδῶ, θὰ τὴν ἔπαιρνα μὲ τὴ βία. Μὰ τώρα δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα. Ὁ Θεὸς ἄς τὴν προστατέψῃ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, ἡ Για-

ράμπας και ό Μπουτάτα προχωρούν έξω από τή σπηλιά και παίρνοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ σπηλιά τους. Ἡ Μπουμποῦ τοὺς χαιρετάει:

— Στὸ καλὸ καὶ ζωὴ σ' ἐλόγου σας!

— Θὰ μείνης γιὰ τὰ «σαριάντα» τοῦ μακαρίτη; τὴ ρωτάει ὁ Τσουλούφης.

— Ναί, γλύκα μου! Σὲ πειράζει αὐτό;

— Καὶ δὲν κάθεσαι νὰ τοῦ κάνης τὴν «έκατονταεσπερίδα», τῆς ἀποκρίνεται.

ΤΑ ΑΛΛΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ...

Ο ΤΑΜΠΟΡ μὲ τὴν ἀδελφικὴ συντροφισσά του καὶ τὸ νᾶνο, φτάνουν στὴ σπηλιά τους ὅταν ἔχη βγῇ ὁ ἥλιος πιά. Ἔτσι, ταλαιπωρημένοι ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἀπὸ τὸν ἀπροσδόκητο θάνατο τοῦ Ταρζάν, πέφτουν σ' ἓναν ὕπνο βαθὺ σὰν λήθαργο. Ἐκί' ὁ ὕπνος αὐτὸς συνεχίζεται ὁλόκληρη τὴ μέρα καὶ τὴ μισὴ νύχτα.

Καὶ νά: Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄγριες φωνές τοὺς κάνουν ν' ἀνασηκωθοῦν ἀνήσυχτοι στὰ στρωσίδια τους. Ἀμέσως ὁ τρόμος κι' ἡ φρίκη ζωγραφίζονται στὰ πρόσωπά τους καὶ τὰ κορμιά τους λούζει κρύος ἰδρώτας.

Ἡ ἄγρια φωνὴ ποὺ ἀκούγεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά εἶναι, ἀλλοίμονο, πολὺ γνωρὶμη. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ νεκροῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τοῦ Ταρζάν ποὺ οἱ ἴδιοι, μὲ

τὰ χέρια τους τὸν εἶχαν θάψει χθὲς τὸ βράδυ. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ λέει:

— Κατάρρα καὶ ἀνάθεμα στὸν Ταμπόρ! Αὐτὸς μὲ σκότωσε! Ὁ «Ἑλληνας» εἶναι ὁ δολοφόνος μου! Κατάρρα καὶ ἀνάθεμα στὸν Ταμπόρ!

— Ἐκαλὲ αὐτὸς μπρουκολάκιασε, κι' ἡ Μπουμποῦ περιμένει νὰ τοῦ κάνη τὰ «σαριάντα», ψιθυρίζει τρέμοντας ὁ Μπουτάτα.

Κάνει ὅμως τὴν καρδιά του σίδερο καὶ βγαίνοντας στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, φωνάζει:

— Γρήγορα, στὸν τάφο σου, παλιομακαρίτη! Οἱ καλοὶ πεθαιμένοι δὲν γυρίζουν τὴ νύχτα ἔξω! Πρόσεξε γιατί θ' ἀοπάξης καμμιὰ πούντα καὶ θὰ τὰ ...ξανακακαρώσης!

Οἱ ἄγριες φωνές ὅμως τοῦ βρυκόλακα συνεχίζονται:

— Κατάρρα καὶ ἀνάθεμα στὸν Ταμπόρ!

Ὁ Τσουλούφης ξεθαυρεύει σιγὰ-σιγὰ κι' ἀρχίζει νὰ τὸν μαλλώνη:

— Σκασμόςος! Δὲν ντρέπεσαι πεθαιμένος ἄνθρωπος νὰ γκαιρίζης ἴσα ντελάλης! Γρήγορα στὸν τάφο σου νὰ μὴ πεταχτῶ ἔξω καὶ σὲ τάξω στὶς σφαλιάρες!

Μέσα στὴ σπηλιὰ ἡ Γιαράμπας ρωτάει τὸν Ταμπόρ:

— Ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν δὲν εἶναι;

— Ναί...

— Μὰ ὁ Ταρζάν εἶναι νεκρός... Πῶς γίνεται νά...

— Δὲν ξέρω... Θὰ βγῶ νὰ

κυττάξω...

Ξεπετιέται ' άμέσως από τὰ ιστρωσίδια του, περνάει από τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, παρασύροντας καὶ ρίχνοντας κάτω πὸν Τσουλούφη, καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύχτας.

Ἡ φωνὴ τοῦ θρυλικόλαικα παύει πιά ν' ἀκούγεται. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ὁ Ταμπὸρ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ ἀνήσιχη Γιαράμπα:

— Ἐψαῖται ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχή. Μονάχα ἓνα λιοντάρι ἀπάντησα ποὺ σπάραιζε κάποιο ζαιρκάδι. Κανένα φάντασμα, κανένα θρυκὸ λαικα δὲν εἶδα!...

— Μήπως ὀνειρευτήκαμε; ρωτᾷ χαιμένα ἡ μελαψὴ κοπέλλα.

Ὁ Ταμπὸρ ἀρπάζει τὴ Ζολάν, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του καὶ ξεκινάει...

Μονάχα ἓνα λιοντάρι ποὺ σπάραιζε κάποιο ζαιρκάδι, εἶδε ὁ Ταμπὸρ.

— Μὰ ὅλοι μαζί; Εἶναι ποτὲ δυνατόν;

Τὰ ξημερώματα ὁ Μπουτάτα παίρνει τὴ θρυλικὴ «πιστόλα» του καὶ θγαίνει γιὰ τὸ καθημερινὸ πρωῒνὸ κυνήγι. Εἶναι νηστικὸς διὸ μερὸ νυχτα καὶ πρέπει νὰ χτυπήσῃ ἓνα καλοθρεμμένο ζαιρκάδι.

Δὲν περνᾷνε ὅμως λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ξαναγυρίζει στὴ σπηλιά, σέρονοντας ἀπὸ τὸ πόδι ἓνα ζαιρκάδι.

— Στάθηκα τυχερός!, φωνάζει στὸν Ταμπὸρ καὶ στὴ Γιαράμπα. Δὲν κουράστηκα καθόλου, οὔτε καὶ ξόδεψα καμμιὰ σφαῖρα τῆς μπιστόλας

μου. Τὸ ζαρκάδι ποὺ θὰ φάω τὸ βρῆκα κοντὰ στὴ σπηλιά μας σκοτωμένο. Κυττάχτε: εἶναι χτυπημένο μὲ σαῖτα στὸ πλευρό... Κάποιος ἰθαγενὴς θὰ τὸ τραυμάτισε καὶ τοῦ ξέφυγε... Δὲν θ' ἄντεξε ὅμως καὶ θὰ ψόφησε παρακάτω...

Ὁ Ταμπὸρ ἐξετάζει μ' ἐνδιαφέρον τὸ ζαρκάδι. Πραγματικά στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ του ἔχει μιὰ ξερὴ πληγὴ ἀπὸ σαῖτα.

— Ἡ σαῖτα δὲν ἦταν πάνω στὸ ζαρκάδι; ρωτᾷ περιέργως ὁ νέος.

— Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Οὔτε πάνω του οὔτε γύρω του βρῆκα καμμιά σαῖτα!

Ὁ Ταμπὸρ μουρμουρίζει συλλογισμένος σὰ νὰ μιλά μὲ τὸν ἑαυτό του:

Ὁ Μπουτάτα μπαίνει χαρούμενος στὴ σπηλιὰ σέρνοντας ἀπὸ τὸ πόδι ἓνα ζαρκάδι.

Ὁ Ταρζάν δείχνει τὸ ἄνοιγμα τῆς κρυφῆς καταπακτῆς ποὺ βρίσκεται στὴ σπηλιὰ του.

— Ἄν εἶχε ξεφύγει κανεὺς κυνηγοῦ, θάπρεπε ἡ σαῖτα ποὺ τὸ χτύπησε νὰ βρίσκεται πάνω του...

— Τότε ποὺς μπορεῖ νὰ τὸ χτύπησε; ἀναρωτιέται ἡ Γιαράμπια.

— Πιθανὸν κανένα... λιοντάρι, ἀποκρίνεται σοβαρὰ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΚΡΑ ΝΤΑΓΙΑΝ

Α Σ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ὅμως ἐδῶ, κι' ἄς γυρίσουμε χρονικὰ πίσω. Πρέπει νὰ πάrouμε τὰ γεγονότα τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς περιπετείας, ἀπὸ τὴν ἀρχή τους. Ἔτσι, προχωρῶντας μὲ σειρὰ καὶ τάξι, θὰ

φτάσουμε και στη σκηνή με
τὸ ζαρκάδι πὺ διακόψαμε
παραπάνω...

.....

Ὁ Ταρζάν ὁ ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας, οὐκ μπορεῖ νὰ ἀνε-
χτῇ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Ταμπὸρ
στὴν περιοχὴ του. Καὶ αὐτὸ
γιά δυὸ λόγους: Πρῶτον γιὰ
τὸ ζηλεύει τὴν εὐγενικὴ καὶ
δοξασμένη ἑλληνικὴ καταγω-
γὴ τοῦ μελαχροινοῦ παλληκα-
ριοῦ. Καὶ δεύτερον γιὰτὶ ἔ-
χει σιχηματίσει τὴν πλανημέ-
νην πεποίθησι πὺς ὁ Ταμπὸρ
ἐργάζεται κρυφὰ γιὰ νὰ τὸν
ἀνατρέψῃ καὶ νὰ καθῆσῃ αὐ-
τὸς στὸ θρόνο τῆς ζούγκλας.

Ἔτσι δείχνει πάντα μιὰ
προσβλητικὴ δυσπιστία στὸ
ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο, πὺ
ποτὲ δὲν ἔχει σκεφτῇ τίπο-
τα τὸ κακὸ γι' αὐτόν. Πολ-
λὲς φορές μάλιστα πὺ ὁ θυ-
μὸς καὶ τὸ μῖσος κατὰ τοῦ
Ταμπὸρ, θολώνουν τὸ νοῦ του
λέει λόγια, ἢ κάνει πράξεις
πολὺ προσβλητικὲς γι' αὐτόν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνέχεται
καὶ ὑπομένει τὶς προσβολὰς
αὐτὲς ὅχι μονάχα γιὰτὶ ὁ
Ταρζάν εἶναι μεγαλύτερός
του, μὰ καὶ γιὰτὶ τὸν ἀγαπᾷ
καὶ τὸν σέβεται.

Ἡ Γιαράμπα ὅμως δὲν
μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ
ἀνεχτῇ τὴν κατάστασι αὐτή.
Κι' ἀφοῦ προσπαθῇ μὲ διά-
φορα τεχνάσματα νὰ ἀναγκά-
σῃ τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ μονο-
μαχήσουν—μὲ τὴ βεβαιότητα
πὺς νικητὴς θὰ ἴδῃ ὁ Ταμ-
πὸρ—ἀποφασίζει τέλος νὰ
δράσῃ μόνῃ της.

Βάφει λοιπὸν τὸ πρόσωπο
καὶ τὸ κορμὶ της, μεταμφιέ-
ζεται σὲ ἀραπὶνα, καὶ ἀγνώ-
ριστη ἔτσι, καλεῖ τὸν Ταρζάν
σὲ μονομαχίαν στὴν πηγὴ μὲ
τὰ μεγάλα πλατάνια.

Ἡ μονομαχία δὲν γίνεται
φυσικὰ γιὰτὶ ὁ ἄρχοντας τῆς
ζούγκλας δὲν δέχεται νὰ μο-
νομαχήσῃ μὲ μιὰ γυναῖκα.
Ἐμφανίζεται ὅμως ὁ τερατό-
μορφος μαῦρος ὑπεργίγαντας
Κρα Νταγιάν πὺ ἀρπάζει
καὶ ἀπαγάγει ἀναίσθητους,
πάνω στὴν στρουθοκάμηλό
του, τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν.
Ὁ Ταμπὸρ ὅμως, ὕστερα ἀ-
πὸ ὑπεράνθρωπους ἀγῶνες
καταφέρνει νὰ σώσῃ ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ ἀνθρωπόμορφου τέ-
ρατος τὸν ἄρχοντα τῆς ζούγ-
κλας καὶ τὴ θετὴ του κό-
ρη(*).

Μὰ ὁ Ταρζάν πὺ θρῖσκό-
ταν ἀναίσθητος καὶ οὔτε εἶ-
δε οὔτε ἄκουσε τίποτ' ἀπ'
ὅλα αὐτά, πιστεύει, ὅταν συ-
νέρχεται, πὺς ὁ Ταμπὸρ εἶ-
χε στείλει τὴ Γιαράμπα νὰ
τὸν δολοφονήσῃ, ἐπειδὴ αὐ-
τὸς φοβόταν νὰ χτυπηθῇ μα-
ζί του.

Ἔτσι, γυρίζοντας στὴ σπη-
λιά του, ἀφήνει τὴ Ζολάν ἐ-
κεῖ, μαζί μὲ τὴ μαύρη Μπου
μποὺ καὶ αὐτὸς φεύγει ἀμέ-
σως μονάχος καὶ φτάνει νύ-
χτα στὴν τρομακτικὴ σπηλιά
τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀπαίσιου
Χαιραχάν.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος, τὸ 23, πὺ ἔχει τὸν τίτ-
λο: «Ὁ Δαίμονας τῆς Συμφορᾶς»

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΜΑΓΟΣ τὸν δέχεται σκαλίζοντας τὰ μαγικά σύνεργα καὶ τὶς νεκρο κεφαλές του.

— Τί χάρι ἦρθες νὰ ζητήσης ἀπὸ μένα, ἄρχοντα τῆς ζούγκλας; τὸν ρωτᾷ.

— Θέλω νὰ πεθάνω, Χαιραχάν, τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ μάγος τὸν κυττάζει παραξενεμένος:

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλο, Ταρζάν. Βάλε ἓνα φαρμακερὸ φίδι νὰ σὲ δαγκώσῃ, ἢ ἄφησε τὰ σαιγόνια μιᾶς πεινασμένης τίγρης νὰ ἀγκαλιάσουν τὸ λαιμό σου...

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω, Χαιραχάν, μουρμουρίζει ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας.

Ὁ μάγος θυμώνει:

— Ἐπὶ τέλους! Τί θέλεις; Νὰ πεθάνῃς ἢ νὰ μὴν πεθάνῃς;

— Καὶ τὰ δύο, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Ταρζάν.

Καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ἐξηγῇ...

Τὰ χαράματα, ὅταν ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ξαναγενρίξῃ στὴ σπηλιά του, ξυπνᾷ τὴ Ζολάν καὶ τὴ Μπουμπού. Τὶς παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὶς παρασύρει στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς κατοικίας του.

— Θέλω νὰ σᾶς πῶ ἓνα μεγὰ μυστικὸ μου ποὺ δὲν τὸ εἶπῃ σὲ κανένα, τοὺς λέει.

Καὶ τοὺς δείχνει μιὰ στενὴ καὶ πλατειὰ πέτρα ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ κάτι

ἄλλες παρόμοιες πέτρες τῆς σπηλιάς:

— Κάτω ἀπὸ τὴν πέτρα αὐτὴ, συνεχίζει, βρίσκεται τὸ στενὸ ἄνοιγμα μιᾶς κρυφῆς καταπακτῆς. Ὅριστε νὰ τὴ σηκώσω... Βλέπετε; Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ ξεκινᾷ μικρὰ χωματένια σκαλοπάτια ποὺ φτάνουν στὴν καταπακτὴ. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ κρυφτῆτε ἂν καμμιά φορὰ χρειαστῇ... Φυσικά, μόλις κατεβῆτε μερικὰ σκαλοπάτια, θὰ ξανατραβήξετε τὴν πέτρα πάνω ἀπὸ τὸ στενὸ αὐτὸ ἄνοιγμα.

— Μὰ γιατί μᾶς τὰ λὲς ὅλα αὐτά; ρωτᾷ παραξενεμένη ἡ Ζολάν.

— Γιατὶ ἐγὼ λογαριάζω νὰ πεθάνω σὲ λίγο, τῆς ἀποκρίνεται.

— Νὰ πεθάνῃς;! ψιθυρίζει χαμένα ἡ νέα.

— Καλὲ γιατί σοῦ κακοφαίνεται; τῆς κάνει ἡ Μπουμπού. Ἀφοῦ εἶσαι ξανθειά, θὰ σοῦ πηγαίνουνε τά... μαῦρα!

— Θὰ πεθάνω, ἐπαναλαμβάνει συλλογισμένος ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας.

— Τὴν υἱεία σου νᾶχῃς κι' ὅς πεθάνῃς, τὸν παρηγορεῖ ἡ λεπτεπίλεπτη γόησσα.

Ὁ Ταρζάν μένει γιὰ πολλὴν ὥρα σιωπηλὸς καὶ βαθεῖα συλλογισμένος. Τέλος ἀρχίζει νὰ ἐξηγῇ στὶς δύο κοπέλλες.

— Ἀκοῦστε με προσεκτικὰ καὶ φροντίστε νὰ μὴ ξεχάσετε τίποτα ἀπὸ ὅσα θὰ σᾶς πῶ... Εἶναι οἱ τελευταῖες θελήσεις μου..

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ μέρα καὶ λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, ἡ ἄμοιρη Ζολάν φτάνει ἀλαφιασμένη καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια στὴ σπηλιά τοῦ Ταμπόρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο, ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα, ποὺ κάθονται ἀπ' ἔξω στὴ σκιά κάποιου δέντρου, πετάγονται ὀρθοὶ καὶ τὴν κυττάζουν ἀνήσυχοι:

— Τί τρέχει, Ζολάν! Σοὺ συνέβη κανένα κακό;

— Ὁχι, ἐμένα, τοὺς ἀποκρίνεται ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

— Ἀλλὰ σὲ ποιόν;

— Στὸν Ταρζάν, ψιθυρίζει πένθιμα.

Ἡ Ζολάν βγαίνει χαρούμενη καὶ γελαστή ἀπ' τὴ καταπακτὴ τῆς σπηλιάς.

— Στὸν Ταρζάν; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ Ταμπόρ. Εἶναι ἄρρωστος; Τὸν δάγκωσε κανένα θηρίο; Τὸν χτύπησαν ἄγριοι ἰθαγενεῖς; Τόν.

— Ὁχι, ὄχι, τὸν διακόπτει ἡ Ζολάν. Ὁ Ταρζάν πέθανε σήμερα τὸ πρωῒ... Ὁ νεκρὸς του θρίσκειται μέσα στὴ σπηλιά μας...

Τὸ τραγικὸ καὶ ἀπροσδόκητο ἄγγελμα κάνει τὸν Ταμπόρ καὶ τὴ Γιαράμπα νὰ ἀπομείνουν ἄναιδοι. Τὰ μάτια τους ἀνοίγουν διάπλατα καὶ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαιμό τους.

Μονάχα ὁ Μπουτάτα διατηρεῖ κάπως τὴν ψυχραιμίᾱ του καὶ μουρμουρίζει πένθιμα:

— Πάει καὶ ὁ Μεγαλειότατος!... Κάντε καλὰ τώρα. Ἐγὼ μιὰ φορά, δὲν ἀναλαβαίνω τὴν ἐξουσία! Ἀνθυποβασιλέας γεννήθηκα, ἀνθυποβασιλέας θὰ πεθάνω!

Τέλος καὶ ὅταν τὸ Ἑλληνόπουλο συνέρχεται ἀπὸ τὸν κεραυνὸ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ρωτᾷ χαμένα:

— Μὰ πῶς; Πῶς πέθανε ἔτσι ξαφνικά;

Ἡ Ζολάν τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἦταν πολὺ καλὰ στὴν υἱεία του. Ὅλη τὴ νύχτα κοιμήθηκε ἡσυχος. Τὸ πρωῒ ξύπνησε χαρούμενος καὶ εὐδιάθετος. Ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ στὸ κυνήγι καὶ μᾶς ἔλεγε ἀστεῖα... Ξαφνικὰ ἔφερε τὸ χέρι του στὴν καρδιά, ἔκανε μιὰ γκριμάτσα πόνου καὶ τὸ πρόσωπό του γίνηκε ἄσπρο σὰν τὸ χαρτί. Ταυτόχρονα κρύος ἰδρώτας ἔλουσε

τὸ κορμί του. — «Τί ἔχεις, πατέρα;» τὸν ρώτησα. — «Ἡ καρδιά μου! Πεθαίνω!!» μοῦ ἀποκρίθηκε. «Ὁ Ταμπὸρ με σκότωσε! Αὐτὸς ὁ καταραμένος Ἕλληνας! Βρυκόλα καὶ θὰ γίνω καὶ θὰ τὸν κυνηγάω σ' ὅλη τὴ ζωὴ του. Μονάχα σὰν φύγη ἀπὸ τὴ ζούγκλα μου θὰ ἡσυχάσῃ...» Ὑστερα ἔγειρε στὰ στρωσίδια του, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ξεψύχησε!

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνόπουλου βουρκώνουν. Κι' ἀναρωτιέται ψιθυριστὰ μὲ παράπονο:

— Μὰ γιατί; Γιατὶ τὸν σκότωσα ἐγώ; Πάντα τὸν ἀγαποῦσα! Ποτὲ δὲν σκέφτηκα τὸ κακὸ του!...

Ἡ Ζολὰν κάνει μιὰ κίνησι ἀπορίας:

— Δὲν ξέρω... Ἔτσι εἶπε. Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς ζωῆς του!

Ἡ Γιαράμπα ψιθυρίζει τόσο σιγὰ σὰ νὰ σκέπτεται:

— Ὁ Θεὸς ἄς τὸν συγχωρῇ! Πάντα ἦταν κακὸς κι' ἄδικος! Πάντα μισοῦσε τὸν Ταμπόρ!

— Πᾶψε, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ποτὲ δὲν κατηγοροῦν ἓνα νεκρό! Καὶ τώρα ἐτοιμαστήτε νὰ φύγουμε... Πᾶμε ν' ἀποχαιρετήσουμε τὸ δοξασμένο ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Ὁ Μπουτάτα συμπληρώνει σοβαρὰ - σοβαρά.

— Πᾶμε νὰ τὸν ἀνασπαστοῦμε ὅσο εἶναι φρέσκος ἀκόμα. Μά τὴ ζέστη ποὺ κάνει θὰ μπαγιατέψῃ γρήγορα!

— Ἐγὼ εἶμαι Κυρία, τῆς λέει ἡ Ζολὰν, κ' ἐσὺ δούλα!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΑΦΗ

ΤΑ ΠΑΡΑ κάτω τὰ ξέρουμε: Ὁ Ταμπόρ, ἡ Γιαράμπα, κι' ὁ Μπουτάτα — μαζὶ με τὴ Ζολὰν φυσικά — φθάνουν στὴ σπηλιὰ τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι' ἀργὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ μακροστενὸς βαθὺς τάφος εἶναι ἑτοιμος, γίνεται ἡ ταφὴ τοῦ νεκροῦ Ταμπόρ.

Ἐπακολουθεῖ ἡ ἐξαφάνισις μέσα στὴ σπηλιὰ τῆς Ζολὰν, καὶ τέλος ἡ ἀναχώρησις τοῦ Ἑλληνόπουλου, τῆς συντροφισσᾶς του καὶ τοῦ νάνου.

Κι' ἄς δοῦμε τώρα τὶ ἐπακολούθησε.

Πέρασε αρκετή ώρα από την αναχώρησι τῶν τριῶν συντρόφων, ὅταν ἡ Μπουμπού πού ἔχει καθήσει ἔξω στο σικοτάδι τῆς νύχτας κι' ἀφουγγραζόταν ἀνήσυχη μὴν ἀκούσῃ τὰ ἰθήματά τους νὰ ξαναγυρίζουν, μπαίνει μέσα στὴ σπηλιά. Προχωρεῖ στο βάθος τῆς, ἐκεῖ πού βρίσκονται οἱ πλατεῖες πέτρες, καὶ ἀνασηκώνοντας ἐκείνη πού σκέπαζε τὸ στενὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς, φωνάζει:

— Κυράα! Ἔ, Κυράα! Φύγανε καὶ βρίσκονται μακριά... Ἔβγα γιατί θάσκα-σες ἐκεῖ κάτω!

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς χαρούμενη καὶ γελαστή ἡ Ζολάν ἀνεβαίνει δυὸ - δυὸ τὰ χωματένια σκαλοπάτια καὶ ξεπετιέται πάνω στὴ σπηλιά.

— Λοιπὸν, Μπουμπού, ρωτάει μὲ κέφι τὴ λεπτεπίλεπτη ἀραπινούλα. Πῶς τοὺς φάνηκε τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῆς Γιαράμπα πού ἐξαφανίστηκα;

— Κοντέψανε νὰ τρελλαθοῦνε, Κυρά! Κάνανε ἄνω κάτω τὴ σπηλιά γιὰ νὰ σὲ βροῦνε!... Ὁ «ἀρραιβωνιστὴρ» μάλιστα ὁ Μπουτάτα, ἄρχισε ν' ἀνασηκῶν καὶ τὶς πέτρες αὐτὲς ἐδῶ. Ἄν τὸν ἄφηνες, σίγουρα θάβρισκε πὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Μὰ τὸν τράβηξε ἀμέσως παράμερα κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτᾶω γιὰ τὸ γάμο μας καὶ γιὰ τὴν προίκα πού θὰ τοῦ δώσω! Χά, χά, χά! Ἔτσι, πού λές, ξεχάστηκε καὶ δὲν ξαναγύρισε νὰ ἀγαπηκῶν καὶ τὶς ὑπόλοιπες

πέτρες πού εἶχε ἀφήσει ἀπείραχτες.

Ἡ Ζολάν ξανασκεπάζει τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς καὶ τραβᾷ ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Μπουμπού:

— Φέρε γρήγορα τὰ φτυάρια καὶ πᾶμε νὰ ξεθάψουμε τὸν πεθαιμένο.

— Ἔχουμε καιρὸ ἀκόμα, τὴν καθησυχάζει ἡ ἀραπίνα. Ὁ μάγος εἶπε πῶς μὲ τὸ φίλτρο τοῦ θανάτου πού τοῦ ἔδωσε, μπορεῖ νὰ μείνῃ θαμμένος καὶ εἰκοσιτέσσερις ὥρες!

— Καλύτερα νὰ τὸν ξεθάψουμε πρὶν γρήγορα νὰ εἴμαστε καὶ πρὶν σίγουροι, τῆς λέει ἡ Ζολάν.

Ἡ Μπουμπού ψάχνει μέσα στὴ σκοτεινὴ σπηλιά καὶ βρίσκει τὰ δυὸ πρωτόγονα ξυλένια φτυάρια. Δίνει τὸ ἓνα στὴ Κυρά τῆς καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς, φτάνουν καὶ σταματοῦν πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ταρζάν πού εἶναι σκεπασμένος μὲ ἀμέτρητα μυρωμένα ἀγριολούλουδα.

Κι' ἀρχίζουν ἀμέσως τὴ δουλειά. Μὲ τὰ φτυάρια τραβᾶνε σιγά - σιγά, τὰ νεοσκαμμένα χώματα, ἀρχίζοντας νὰ τὸν ἀνοίγουν.

Μὲ τὶς πρῶτες ὅμως φτυαριές ἡ Ζολάν κάτι συλλογιέται καὶ πετάει τὸ φτυάρι.

— Ξέθαψέ τον μονάχη σου, δατάζει τὴ Μπουμπού.

— Κι' ἐσύ καλὲ δὲν θὰ μὲ βοηθήσῃς; ρωτάει μ' ἀπορία ἡ ἀραπινούλα.

— Πολὺ θὰ ἤθελα, τῆς ἀποκρίνεται, μὰ ἡ θεὸς μου

δέν τὸ ἐπιτρέπει. Ἐσὺ εἶσαι δούλα κι' ἐγὼ Κυρία!

Ἡ Μπουμπού τὴ ρωτᾷ με χαζὴ ἀφέλεια:

— Ἀλήθεια; Ὡστε «Κυρίες» τὶς λένε τὶς τεμπέλες στὴ πατρίδα σου; Ἐμεῖς στὸ χωριό μας τὶς τεμπέλες τὶς λέμε... γαῖδούρες!

Καὶ συνεχίζει τὸ φτυάρισμα, ἐνῶ ἡ Ζολάν ξαπλώνει κάτω στὸ παχὺ πράσινο γρασίδι σιγανοτραγουδώντας κάποιον εὐθυμο σκοπὸ!...

ΤΑ ΦΙΛΤΡΑ: ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

ΚΟΝΤΕΥΕΙ νὰ διημερώσῃ πιά, ὅταν ἡ Μπουμπού μονάχη τῆς καταφέρνει νὰ βγάλῃ ὅλα τὰ χώματα ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ταρζάν καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ πτώμα του.

— Ἐτοιμος «Κυρία», φωνάζει εἰρωνικὰ στὴ Ζολάν. Φέρε μου τώρα τὸ φίλτρο τῆς Ζωῆς νὰ στάξω στὰ χεῖλιά σου.

— Ἐβγα ἔξω γρήγορα, τὴ διατάζει πάλι ἡ ξανθειὰ Ἀμερικανίδα. Αὐτὸ εἶναι δουλειά δική μου...

Ἡ Μπουμπού βγαίνει ὑπάκουα ἀπὸ τὸν τάφο κι' ἡ Ζολάν κατεβαίνει με προσοχὴ κρατώντας τὸ δεύτερο μικρὸ πήλινο βαζάκι ποὺ εἶχε δώσει ὁ μάγος Χαραχάν στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Τὸ πρῶτο βαζάκι εἶχε τὸ φίλτρο τοῦ Θανάτου, ποὺ μόλις τὸ ἤπιε ὁ Ταρζάν σωριάστηκε κάτω νεκρός. Τοῦτο, τὸ δεύτερο, εἶχε τὸ φίλτρο τῆς

Ζωῆς.

Καὶ νὰ: Μόλις ἡ Ζολάν στάζει ἀπὸ αὐτὸ στὰ χεῖλη τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, τὸ πτώμα του ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ, σὰν ἓνας χεῖμαρρος ζωῆς νὰ ξεχύθηκε μέσα του.

Τὰ μάτια του ἀνοίγουν, σιγά-σιγά... Τὸ χλωμὸ πρόσωπό του ξαναπαίρνει τὸ ρόδινο χρῶμα τῆς ζωῆς... Ἀνασηκώνεται ἀργά, καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζει γύρω του χαμένα. Τέλος συνέρχεται, τεντώνει τὰ χέρια του, καὶ μουρμουρίζει χαμογελώντας:

— Καλὰ τὸ λένε πῶς ὁ θάνατος ξεκουράζει τὸν ἄνθρωπο!... Νοιώθω τόσο καλά, σὰ νὰ εἶχα κοιμηθῇ σαράντα ὀλόκληρα χρόνια!...

Πετιέται ἀμέσως ὀρθίος, πηδάει σβέλτος ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ τραβώντας ἀπὸ τὰ χέρια βιάζει καὶ τὴ Ζολάν. Ἡ Μπουμπού τὸν ὑποδέχεται χαρούμενη:

— Καλωσώρισε ἀπὸ τὸν... ἄλλον Κόσμο, ἀφέντη μου! Πρῶτη μου φορὰ βλέπω πεθαιμένο τόσο φρέσκο καὶ ροδοκόκκινο! Φτοῦ σου νὰ μὴν ὀδασκαθῇς, γλύκα μου!

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει ἀμέσως καὶ τὰ δύο φτυάρια — ἓνα σὲ κάθε χέρι του — καὶ σπρώχνοντας γρήγορα μ' αὐτὰ τὰ χώματα, ξαναισκεπάζει τὸν τάφο του.

Στὸ μεταξὺ ἔχει φέξει γιὰ καλά.

— Ἐσεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ, λέει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας στὶς δύο κοπέλλες. Πρέ

πει όμως να κρυφτήτε καλά.
"Αν τύχη να ξαναγυρίσουν ο
Ταμπόρ κι' ή Γιαράμπα, δεν
πρέπει να σ'ας βρουν.

— Η Ζολάν διαμαρτύρεται:

— Στην καταπακτή δεν ξα-
ναιμπαινω, πατέρα! Μυρίζει
μούχλα κι' είναι γεμάτη σα-
ρανταποδαρούσες!...

— Κι' εγώ φοβάμαι να κα-
τέβω, συμφωνεί ή Μπουμπού!

— Ο Ταρζάν μένει για λίγο
συλλογισμένος και ύστερα
τους λέει:

— Να... Σκαρφαλώστε και
κρυφτήτε σ' αυτό το δέντρο
που είναι αρκετά μεγάλο...
"Ο,τι κι' αν συμβή να μη βγά-
λετε τσιμουδιά. Μόνο σαν γυ-
ρίσω εγώ θα κατεβήτε...

— Κι' έσύ που θα π'ας;
ρωτάει ή Ζολάν.

— Στο κυνήγι.

— Μά στη σπηλιά μέσα
υπάρχει μισό ζαιρκάδι ψημέ-
νο, του υπενθυμίζει ή Μπου-
μπού.

— Ο Ταρζάν παίρνει το τό-
ξο τις σαΐτες και το μαχαίρι
του και ξεκινάει να φύγει,
μουρμουρίζοντας:

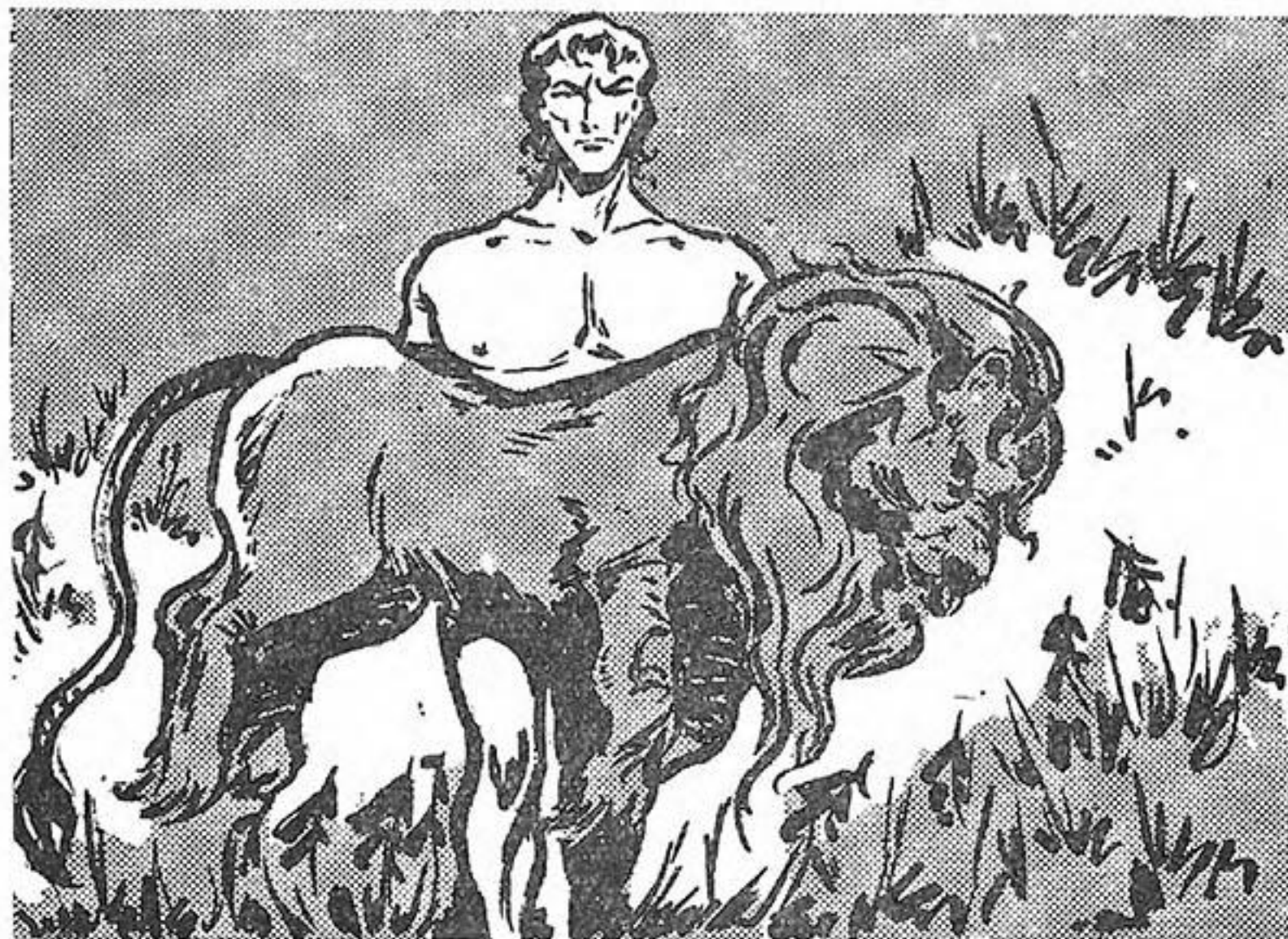
— Αυτή τη φορά δεν π'άω
να σκοτώσω μόνο ζαιρκάδι...

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Η ΖΟΛΑΝ κι' ή Μπου-
μπού περιμένουν κρυμ-
μένες ώρες ατελείωτες
πάνω στα ψηλά κλαδιά του

Το λιοντάρι χύνεται να σπαράξει τον Ταμπόρ. "Ομως το άτρόμη-
το Έλληνόπουλο σηκώνει το ρόπαλό του...

‘Ο άρχοντας τής Ζούγκλας άρπάζει τὸ λιοντάρι στὴν άγκαλιά του καὶ προχωρεῖ νὰ φύγη...

θεόρατου δέντρου κι’ ὁ Ταρζάν ἀκόμα νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ κυνήγι του.

‘Έχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώνῃ πιά κι’ ἡ Μπουμπού ρίχνει πρώτη τὴν ἰδέα:

— ‘Εγὼ λέω νὰ κατέβουμε στὴ σπηλιὰ καὶ νὰ κλείσουμε καὶ τὴν ἀμπάρα τῆς. ‘Εδῶ πάνω στὸ δέντρο κινδυνεύω. Μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ καινένας ρωμαντικὸς γορίλλας καὶ νὰ μὲ ἀπαγάγῃ. Εἶμαι ὁμορφῇ, βλέπεις, πανάθεμά με!

‘Η Ζολάν ἀκούγοντας γιὰ γορίλλα, τρέμει σύγκορμη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Δὲν θέλει νὰ τὸ δείξῃ ὅμως....

— Ναί, τῆς λέει. Πρέπει νὰ κατεβούμε... ‘Ο Ταρζάν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καὶ τὸ πρῶτ’ ‘Αν μείνουμε ἐδῶ πάνω μπορεῖ νὰ πουντιάσουμε!...

Δὲν προφθαίνουν ὅμως νὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπιθυμία τους ὅταν ξαφνικὰ ἄγριοι βρυχηθμοὶ λιονταριοῦ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν.

Κυττάζουν ἀνήσυχες πρὸς τὰ κάτω καὶ τὰ μάτια τους, ἀνοίγοντας ἀπὸ κατάπληξι, βλέπουν ἓνα μεγαλόσωμο ἀρσενικὸ λιοντάρι νὰ φτάνῃ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ, βαδίζοντας ὄρθιο μὲ τὰ δυὸ πρὶνὰ ποδάρια του καὶ κρατῶντας στὴν ἀριστερὴ του μασχάλη

ένα σκοτωμένο ζαρκάδι.

Ρίχνει παράξενες ματιές δεξιά κι' αριστερά του. "Υστερα μυρίζοντας τόν άέρα, σηκώνει τὸ κεφάλι του κυττάζοντας πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ δέντρου πού βρίσκονται σκαρφαλωμένες οἱ δυὸ κοπέλλες. Τέλος γυρίζει κι' απομακρύνεται αργά, κρατώντας πάντα στή μασχάλη του τὸ σκοτωμένο ζαρκάδι. "Ωσπου σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστησι τῆς περιοχῆς...

Ἡ Μπουμποῦ κυττάζει χαμένα τὴ λευκὴ κοπέλλα:

— Καὶ εἶδες τὶ μυστήριο λιοντάρι, Κυρά; Τὰ δυὸ μπροστινὰ ποδάρια του τὰ εἶχε γιὰ λούσο!

Ἡ Ζολάν μένει γιὰ λίγο συλλογισμένη. "Υστερα ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο, χαμογελώντας:

— Πού ξέρεις, Μπουμπού; Μπορεῖ νὰ εἶχε καταπιῇ ὅλοκληρο τὸν Ταρζάν καὶ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ σκύψη, γιὰ νὰ περπατήσῃ μὲ τὰ τέσσερα...

Σὲ λίγο οἱ δυὸ κοπέλλες ἔχουν κατέβει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ περνώντας πάνω ἀπὸ τὸν σκεπασμένο τάφο τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, μπαίνουν κι' αἰμπαιρώνονται στή σπηλιά. Ἐκεῖ ἀνάβουν τὸ πρωτόγονο λυχνάρι τους, τρῶνε ἀπὸ τὸ ψημένο ζαρκάδι πού κρέμεται σὲ μιὰ γωνιά καὶ πλαγιάζουν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμπού, ξαπλωμένη καθὼς εἶναι ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Γιατὶ γελάς, τὴ ρωτᾷ

ἡ Ζολάν.

— Φαντάζομαι τὰ μούτρα πού θὰ κάνῃ ὁ Μπουτάπα, τῆς ἀποκρίνεται.

— Πότε;

— "Όταν θὰ δῇ πὼς...πέθανε! Χά, χά, χά!

— Λογαριάζεις νὰ τὸν σκοτώσῃς;

— "Όχι, καλέ... Θὰ πάω αὔριο τὸ πρωῒ στή σπηλιά τοῦ μάγου Χαραχάν νὰ μοῦ δώσῃ τὸ φίλτρο τοῦ Θανάτου. Θὰ τὸν ποτίσω μ' αὐτὸ κρυφὰ καὶ θὰ... τινάξῃ τὰ πέταλά του, ὁ γλύκας μου! Χά, χά, χά!

Ἡ Ζολάν διασκεδάζει μαζί της:

— Νὰ ζητήσῃς ὅμως ἀπὸ τὸ μάγο καὶ τὸ φίλτρο τῆς Ζωῆς...

— Τὶ νὰ τὸ κάνω; Αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ χρειαστῇ.

— Πῶς! Θὰ τὸν ἀφήσῃς πάντα πεθαμένο; Αὐτὸ εἶναι δολοφονία!

Ἡ ἀραιπινούλα τὴν καθισυχάζει:

— "Όχι καλέ! Ἀλλὰ μόλις τοῦ δώσω ἓνα φιλάκι στὸ μέτωπο, θ' ἀναστηθῇ ὥσπου νὰ πῆς πιπέρη! Χά, χά, χά! Τὶ νὰ τὸ κάνω τὸ φίλτρο τῆς Ζωῆς; Τὸ φιλί μου εἶναι ἀνώτερο!

ΤΟ ΖΑΡΚΑΔΙ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΝΕΙ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε στή σκηνὴ πού εἴχαμε διακόψει γιὰ νὰ πάρουμε τὰ γεγονότα τῆς περιπετειᾶς μας μὲ σειρά καὶ τάξι.

“Όπως θυμόσαστε, τὴν ἄλ-
λη νύχτα μετὰ τὴν ταφὴ τοῦ
Ταρζάν, τὸ φάντασμά του πα-
ρουσιάστηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπη-
λιά τοῦ Ταμπόρ κι’ ἄρχισε νὰ
τὸν καταριέται καὶ νὰ φωνά-
ζη πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφό-
νος του...

Τὸ Ἑλληνόπουλο βγῆκε τό-
τε ἔξω, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆ-
κε τὸν Ταρζάν, ὅσο κι’ ἂν ἔ-
ψαξε ὀλόκληρη τὴ γύρω πε-
ριοχή. Μονάχα ἓνα λιοντάρι
εἶδε, λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ
σπηλιά του ποὺ χόρταινε τὴν
πεῖνα του μὲ κάποιο ζαιρκάδι.

Τὰ ξημερώματα ὅμως, ὅ-
ταν ὁ Μπουτάτα βγῆκε μὲ τὴ
σκουριασμένη « μπιστόλα »
γιὰ τὸ καθημερινὸ του κυνή-
γι, βρῆκε στὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέ-
ρος ἓνα ζαιρκάδι σκοτωμένο
ἀπὸ σαῖτα, ποὺ ἡ σαῖτα ὅ-
μως δὲν βρισκόταν καρφωμένη
στὸ κορμί του.

Ὁ Ταμπόρ κάνει τότε τὸ
συλλογισμὸ πὼς ἂν κάποιος
ἰθαγενὴς κυνηγὸς εἶχε τραυ-
ματίσει τὸ ζαιρκάδι καὶ τοῦ
ξέφυγε γιὰ νὰ πέση νεκρὸ κά-
που ἄλλου, θὰ ἔπρεπε ἡ σαῖ-
τα νὰ βρισκόταν ἐπάνω του.
Ἦταν ἀδύνατο νὰ εἶχε ξεφύ-
γει ἀπὸ τὸ κορμί του καὶ νὰ
τοῦ πέση...

— Τότε ποιὸς μπορεῖ νὰ
τὸ χτύπησε, ἀναρωτιέται ἡ
Γιαράμπα.

— Πιθανὸν κανένα... λιον-
τάρι, ἀποκρίνεται σοβαρὰ τὸ
Ἑλληνόπουλο.

Κι’ ἀμέσως, δίνοντας τὸ
καδοῦκι μιᾶς καιύδας στὸν
Μπουτάτα, τοῦ λέει:

— Τρέξε γρήγορα νὰ βρῆς

ἓνα δεύτερο « Σανχάπ » καὶ νὰ
μοῦ τὴ γεμίσης μὲ τὸ κολλη-
τικὸ ἱρετσίνι του.

— Τὶ θὰ τὸ κάνης; ρωτᾷ
ἀνήσυχος ὁ νᾶνος. Μήπως τὸ
θέλεις νὰ μὲ πασαιλείψης γιὰ
νὰ κολλᾶνε πάνω μου τὰ ζαρ-
κάδια καὶ νὰ μὴν ἰδοῶνω νὰ
τὰ κυνηγᾶω; Καλὴ ιδέα αὐ-
τή! Μπράβο! Πὼς τὸ σκέ-
φτηκες;

— Πήγαινε, τοῦ λέει σέ αὐ-
στηρὸ τόνο τὸ μελαχροινὸ
παλληκάρι.

Ὁ Τσουλούφης φεύγει κι’
ὁ Ταμπόρ γυρίζει στὴ Γιαρά-
μπα:

— Θὰ παρακολουθήσω τ’
ἄχνάρια τοῦ λιονταριοῦ ποὺ
εἶδα χτὲς τὴ νύχτα, τῆς λέει.
Γιρέπει νὰ μάθω ποῦ πῆγε...

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα παρα-
ξενεύεται:

— Σοβαρὰ μιλᾷς Ταμπόρ;
Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ παρα-
κολουθήσης τ’ ἄχνάρια τῶν
ποδαριῶν ἑνὸς λιονταριοῦ;

— Γιατί;

— Τὰ λιοντάρια περνᾶνε
πάνω ἀπὸ τὴν πυκνὴ βλάστη-
σι τῆς Ζούγκλας. Στὸ γρασι-
δι, στὰ χαμόκλαδα καὶ στοὺς
βάτους τὰ ποδάρια τους δὲν
ἀφήνουν ἄχνάρια...

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογε-
λάει:

— Σωστά. Μὰ τὸ λιοντά-
ρι ποὺ εἶδα τὰ μεσάνυχτα εἶ-
ναι ἀπὸ κείνα ποὺ περπατᾶνε
μόνο στὰ χωματένια μονοπά-
τια. Καὶ φυσικὰ τὸ πόδια
τους ἀφήνουν ἄχνάρια πάνω
σ’ αὐτά...

Κι’ ἐξηγεῖ στὴν ἀδελφικὴ
συντροφισσά του τὶς ὑποψίες

καὶ τὸ σχέδιό του.

— Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου, τοῦ λέει μὲ χαρά.

Ἔλα, συμφωνεῖ ὁ Ταμπόρ. Τὸ «λιοντάρι» πρέπει νὰ τιμωρηθῇ αὐτὴ τὴ φορά. Μονάχα ἔτσι μπορεῖ νὰ βάλῃ μυαλὸ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἀρκετὰ ἰκάνουμε ὑπομονή!

Σὲ λίγο μπαίνει κι' ὁ κέφαλος φέρνοντας τὸ ρετσίνι τοῦ δέντρου Σανχάπ. Εἶναι μιὰ φοβερὴ οὐσία ποὺ ὅ,τι κολλήσῃ μ' αὐτὴν, εἶναι πολὺ δύσκολο, νὰ ξεκολλήσῃ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ νάνου τὸ γεμάτο καιδοῦκι τῆς καιρύδας καὶ προχωρεῖ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ἡ Γιαράμπα τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ Τσουλούφης τοὺς κυτ-

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τὰ δυὸ φτυάρια καὶ ξανασκεπάζει τὸν τάφο.

τάζει μ' ἀπορίαι:

— Ἐεε! Γιὰ ποῦ τὸ βάλατε; τοὺς φωνάζει. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάω τὸν ...Μπουτάτα;

Ὁ Ταμπόρ κοντοστέκεται καὶ γυρίζει πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του:

— Ἔλα κι' ἐσύ... Ὅσο περισσότερα μάτια, τόσο καλύτερα θὰ παρακολουθήσουμε τ' ἀχνάρια τοῦ λιονταριοῦ.

— Ἀνάθεμά με ἂν καταλσβαίνω τίποτα, μουρμουρίζει ὁ νάνος καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ.

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Ὁ ΤΑΜΠΟΡ προχωρεῖ ἀμέσως καὶ φτάνει στὸ σημεῖο ποὺ χθὲς τὰ μεσάνυχτα εἶχε ἰδῇ τὸ λιοντάρι νὰ σπαράζῃ ἓνα ζαιρκάδι.

— Νά, ἐδῶ ἀκριβῶς θύρηκα τὸ σκοτωμένο ζαιρκάδι, τοῦ λέει ὁ Τσουλούφης.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ προχωρεῖ στὸ κοντινὸ μονοπάτι ποὺ ἔχει κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορρᾶ. Καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας πιά, σκύβει καὶ ἐξετάζει τὸ χῶμα μὲ προσοχή.

— Νά, λέει ξαφνικὰ στοὺς συντρόφους του δείχνοντάς τ' ἀχνάρια ἀπὸ τὰ δυὸ πισινὰ ποδάρια ἐνὸς λιονταριοῦ. Ἀπὸ ἐδῶ ἔφυγε τὸ λιοντάρι ποὺ χτύπησε μὲ τὸ ...τόξο του τὸ ζαιρκάδι.

Ὁ Μπουτάτα κυττάζει τὸν Ταμπόρ καὶ κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν

ψώνισες, ἰαφέντη Ταμπόρ. Πρέπει νὰ σὲ κυττάξῃ κονέναις... κτηνίατρος!

— Αὐτὰ εἶναι τ' ἀχνάρια τοῦ λιονταριοῦ, ξαναλέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Προσοχὴ τώρα νὰ μὴ τὰ χάσουμε ἀπὸ τὰ μάτια μας.

Ὁ Τσουλούφης ρίχνει μιὰ μοπιὰ στ' ἀχνάρια καὶ χαμογελάει:

— Χί, χί, χί!... Αὐτὰ εἶναι δυὸ ἀχνάρια μόνο. Τὰ λιοντάρια συνήθως ἔχουν... τέσσερα πόδια!

Ὁ Ταμπόρ χαμογελάει.

— Κι' αὐτὸ τὸ λιοντάρι, τέσσερα εἶχε. Μὰ τοῦ ἄρεσε νὰ σηκώνεται σούζα καὶ νὰ περπατᾷ μονάχα μὲ τὰ πισινά του...

Οἱ τρεῖς σύντροφοι προχωροῦν τώρα προσεκτικὰ ἀκολουθώντας στὸ μονοπάτι τὰ ἀχνάρια τῶν δυὸ ποδαριῶν τοῦ παράξενου λιονταριοῦ.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες πορείας, οἱ πατημασιῆς τοῦ θηρίου σταματᾶνε μπροστὰ στὴν εὐρύχωρη κουφάλα ἑνὸς μεγάλου γέρικου δέντρου. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα οἱ πατημασιῆς συνεχίζονται μὰ δὲν εἶναι πιά λιονταριοῦ. Εἶναι ἀκαθόριστα ἀχνάρια γυμνῶν ἀνθρώπων ποδαριῶν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἂν εἶναι ἀνδρικὰ ἢ γυναικεῖα.

Ὁ Ταμπόρ μπαίνει μέσα στὸ κούφωμα τοῦ δέντρου καὶ βγάζει ἔξω τὴν προβιά ἑνὸς μεγαλόσωμου ἰρσενικοῦ λιονταριοῦ.

— Αὐτὴν φοράει τὸ «λιον-

Τὸ λιοντάρι προχωρεῖ μὲ τὰ δυὸ πισινὰ του ποδάρια κρατώντας πάντα στὴ μασχάλη του τὸ σκοτωμένο ζαρκάδι.

τάρι» ποὺ περπατᾷ μὲ τὰ δυὸ πισινὰ του ποδάρια, μουρμουρίζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐδὼ ἤρθε καὶ γδύθηκε. Ὑστερα συνέχισε τὸ δρόμο μὲ τ' ἀνθρώπινα πιά ποδάρια του.

— Ὡστε τὸ λιοντάρι ποὺ παραικολοθοῦμε εἶναι ἄνθρωπος; ρωτᾷ μὲ ἰαπορία ὁ νᾶνος.

— Δυστυχῶς, ναί, ἀποκρίνεται ὁ Γιαράμπα.

Ὁ Ταμπόρ δίνει τὸ καβούκι τῆς καρύδας στὸν Τσουλούφη.

— Νά, πᾶρε Μπουτάτα... Μὲ τὴν κόλλα αὐτὴ ν' ἀλείψῃς ὁλόκληρὴ τὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ ἀπὸ τὸ μέσαι μέρος.

— Γιατί; ρωτᾷ χαζὰ ὁ

νᾶνος. Θὰ τὴν ξανακολλήσου με στὸ γδαρμένο λιοντάρι;

— Ναι, γιὰ νὰ μὴν... κρυώνη τὸ καημένο, τοῦ ἀποκρίνεται χαμογελῶντας τὸ Ἑλληνόπουλο.

ΟΙ ΦΟΒΟΙ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ἀναποδογυρίζει τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ καὶ αἰλείβει ὁλόκληρο τὸ μέσα μέρος του μὲ τὴ φοβερὴ κόλλα. Κάθε τόσο ὅμως κολλάει κι' αὐτός πάνω του καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ ἀφάνταστη δυσκολία καταφέρνει νὰ τὸν ξεκολλάη.

Ὡσπου κάποτε τελειώνει τὴ δουλειὰ αὐτὴ ξοδεύοντας ὅλη τὴν κόλλα ποὺ εἶχε τὸ μεγάλο καβούκι τῆς καρύδας.

Ὁ Ταμπὸρ ἐξηγεῖ στὴ Γιαράμπα:

— Σὲ λίγα λεπτά ἡ κόλλα ποὺ μπιήκε πάνω στὸ τομάρι θὰ ξεραθῇ καὶ θὰ πιάσῃ νὰ κολλάη. Τότε θὰ ἀναποδογυρίσουμε πάλι τὴν προβιά, θὰ ξαναφέρουμε τὸ τρίχωμα ἀπ' ἐξω καὶ θὰ τὴν ξανακρύψουμε στὸ κούφωμα τοῦ δέντρου. Ὑστερα...

— Καταλαβαίνω, τὸν διακόπτει ἡ μαλαψὴ κοπέλλα. Τὴ νύχτα θάρθῃ τὸ ψευτολιοντάρι καὶ θὰ τὴ φορέσῃ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μας καὶ νὰ φωνάξῃ πάλι αὐτὰ ποὺ φώναζε καὶ χθὲς τὰ μεσάνυχτα. Ἀλλὰ ἡ ξερὴ κόλλα δὲν θὰ κολλάη πιά. Τότε γιατί τὴν ἔβαλες;

Ὁ Ταμπὸρ τῆς ἐξηγεῖ:

— Μόλις ὁ «φίλος» μας τὴ

φορέσῃ, ἡ ζεστασιά τοῦ κορμιοῦ του θὰ ἀναλύσῃ πάλι τὴν κόλλα καὶ τότε θὰ γίνῃ τὸ μεγάλο κακό. Ἡ προβιά τοῦ λιονταριοῦ θὰ κολλήσῃ πάνω στὸ σῶμα του τόσο γερὰ ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ ξεκολλήσῃ καὶ τὸ τομάρι του γιὰ νὰ μπουρδέσῃ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ ἀπὸ πάνω του...

Καὶ συνεχίζει:

— Ἐμεῖς θὰ σκαρφαλώσου με στὰ κλαδιὰ ἐνὸς κοντινοῦ δέντρου γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε τὶ θὰ γίνῃ... Καλοῦ κακοῦ ὅμως, καὶ γιὰ νὰ μὴν πάρουμε κανέναν ἄλλο ἄνθρωπο στὸ λαιμό μας, θὰ βάλουμε τὸ Μπουτάτα νὰ παρακολουθήσῃ τὶς ἀνθρώπινες πατήμασιές ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα... Πρέπῃ νὰ εἴμαστε βέβαιοι πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε φορέσει τὴ γούνα τοῦ λιονταριοῦ, γύρισε στὴ σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τότε μονάχα θὰ μπορούμε νὰ πούμε πὼς ἦταν ὁ Ταρζάν...

— Μὰ ἀφοῦ μιλοῦσε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν! Ποιὸς ἄλλος μπορεῖ νὰ ἦταν;

— Αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε ἦταν ὁ Ταρζάν. Δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία, τῆς ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο. Μιλοῦσε ὅμως ἐκεῖνος ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ, ἢ κανένας ἄλλος κρυμμένος στὰ γύρω πυκνὰ χαμόκλαδα;

Ἡ Γιαράμπα δὲν συμφωνεῖ.

— Ἄν ἦταν ἔτσι, τότε ποιὸ λόγο εἶχε ὁ Ταρζάν νὰ κουβαλήσῃ μαζί του κι' ἕναν

άλλον άνθρωπο μεταμφιεσμένο σε λιοντάρι;

«Ο Ταμπόρ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Ναι... Τό βλέπω κι' εγώ πώς είναι παράλογο αυτό που λέω... Και μιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει πὼς ὁ ἴδιος ὁ Ταρζάν ἦταν κρυμμένος μέσα στὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ. Μὰ ἂν δὲν ἦταν ὅμως αὐτός; Ἄν εἶχε πάρει μαζί του καὶ τὴ Ζολάν; Κι' ἂν γιὰ κάποιο λόγο ἄγνωστο σὲ μᾶς, τῆς εἶχε φορέσει τὴ λεοντή; Νὰ γιατί ζητάω νὰ εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πάθῃ αὐτὸ τὸ κακὸ ἢ Ζολάν. Τὶ φταίει τὸ κατημένο κορίτσι!

ΑΧΝΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ἀρχίζει σὲ λίγο νὰ παρακολουθεῖ τ' ἀσαφὴ καὶ ἀκαθόριστα ἀχνάρια τῶν ἀνθρώπων ποδαριῶν ποὺ προχωροῦν στὸ μονοπάτι.

— Ἄν οἱ πατημασιὲς προχωροῦν στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φτάσῃς μέχρι ἐκεῖ, τοῦ φωνάζει ὁ Ταμπόρ. Νὰ γυρίσῃς πίσω πρὶν σὲ πάρῃ κανένα μάτι.

— Καλὰ, ξέρω, τ' ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης.

Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ κάμῃ οὔτε ἓκατὸ βήματα, ὅταν σταματᾷ ἀπτόμοι. Σκύβει κι' ἐξετάζοντας προσεκτικὰ τὸ χώμα τοῦ μονοπατιοῦ καὶ φωνάζει:

— Ταμπόοορ! Γιαράμπα! Βρήκα τὸν Ταρζάν! Ἐλάτε νὰ τὸν δῆτε!

Τὸ Ἑλληνόπουλο κι' ἡ συντροφισσά του, ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ σκαρφαλώνουν στὸ δέντρο, πηδοῦν ἀμέσως κάτω καὶ τρέχουν περίεργοι κοντὰ στὸ νᾶνο.

— Νά: κυττάξτε ἐδῶ, τοὺς λέει. Εἶναι ἢ δὲν εἶναι οἱ ποδάρες τοῦ Μεγαλειότατου;

Πραγματικά. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ μονοπάτι εἶναι σκεπασμένο μ' ἓνα παχύ στρώμα νοτισμένης ἄμμου ἀπὸ κάποιο μικρὸ χεῖμαρρο ποὺ περνᾷ ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά. Καὶ πάνω ἰστὴν ὑγρὴ αὐτὴ ἄμμο ἔχουν ἀποτυπωθῇ καθαρά τ' ἀχνάρια δυὸ μεγάλων γυμνῶν ἀνδρικῶν ποδιῶν.

«Ο Ταμπόρ κι' ἡ Γιαράμπα τ' ἀναγνωρίζουν ἀμέσως.

— Εἶναι τοῦ Ταρζάν!...

— Καὶ βέβαια, οἱ ποδάρες τοῦ Ταρζάν εἶναι, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα. Ἐγὼ ἀπὸ τὴ ...μυρωδιὰ τὶς κατάλαβα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει γιὰ λίγο συλλογισμένο κυττάζοντας τ' ἀχνάρια τῶν ποδαριῶν τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ποὺ ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του τὸν εἶχε θάψῃ νεκρὸ βαθειὰ στὴ γῆ.

Τέλος τραβάει τὴ Γιαράμπα καὶ τὸ νᾶνο:

— Πάμε, τοὺς λέει. Δὲν ὑπάρχει λόγος πιά νὰ προχωρήσουμε περισσότερο. Οὔτε νὰ κρυφτοῦμε στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου παρακολουθώντας τὶ θὰ γίνῃ. Εἶναι φανερὸ καὶ βέβαιο πὼς ὁ Ταρζάν ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε φορέσει τὴ γούνα τοῦ λιονταριοῦ κι' εἶχε ἔρθῃ καὶ φώναζε ἔξω ἀπὸ τὴ

σπηλιά μας. Είχε σκοτώσει μάλιστα κι' ένα ζαρκάδι με τὸ τόξο του κι' ἔκανε πὼς τὸ σπάραιζε γιὰ νὰ πιστέψω πὼς ἦταν πραγματικὸ λιοντάρι... Ἀς γυρίσουμε λοιπὸν στὴ σπηλιά μας κι' ἂν ἀπόψε τὴ νύχτα θελήσῃ νὰ ξαναμασκαρευτῇ μετὸ τομάρι τοῦ θηρίου θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ ἀξίζει... Ἀρκετὴ ὑπομονὴ κάναμε πιά!...

Ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζει χαμένα:

— Δὲν μοῦ λές, ἀφέντη Ταμπόρ: Αὐτὰ τὰ ἀχνάρια ποὺ εἶδαμε, πότε τὰ ἔκανε ὁ Μεγαλειότατος: Ζωντανὸς, ἢ πεθαμένος;

— Ζωντανὸς, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταμπόρ. Ὁ θάνατος τοῦ Ταρζάν ἦταν ψεύτικος. Κάποιο φίλτρο θὰ ζήτησε ἀπὸ

Ἀνάβουν τὸ πρωτόγονο λυχνάρι, τρῶνε ψημένο ζαρκάδι καὶ πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Μπουτάτα κυττάζει κατάπληκτος τ' ἀχνάρια γυμνῶν ἀνδρικῶν ποδαριῶν

τὸ μάγο Χαραχάν γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ... Κι' ἡ Ζολάν μετὴ Μπουμποῦ ποὺ δὲν ἤθελαν νάρθουν μαζί μας, μείναν στὴ σπηλιά γιὰ νὰ τὸν ξεθάψουνε μόλις θὰ φεύγαμε ἀπὸ ἐκεῖ...

Ὁ Τσουλούφης ψιθυρίζει με θαυμασμό:

— Μπράβο του ὅμως τοῦ Ταρζάν! Κατάφερε νὰ μᾶς ξεγελάσῃ ὅλους. Πιὸ καλὰ παρασπαίνει τὸν πεθαμένο, παρὰ τὸ...ζωντανό!

ΕΠΙΘΕΣΙ

ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΩΝ ΛΥΚΩΝ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, ἡ Γιαράμπα κι' ὁ νᾶνος παίρνουν τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιὰ τὴ σπηλιά τους. Στὴ μέση ὅμως τοῦ δρόμου ἦταν γραφτό τους νὰ ἔχουν

μιὰ φοβερή περιπέτεια που λίγο έλειψε να τους στοιχίση τη ζωή.

Μια άγέλη από είκοσι μεγαλύτερους πεινασμένους λύκους ξεπετάγεται πίσω από ένα τεράστιο πυκνό σκίνο και χύνεται πάνω τους να τους κατασπαράξη.

Ο Μπουτάτα, από φόβο, κι' η Γιαράμπα για να κόψη ένα κλαδί να το κάνει ρόπαλο, σκαρφαλώνουν σ' ένα κοντινό μοναχικό δέντρο. Το άτρόμητο Έλληνόπουλο αρχίζει να στριφογυρίζει το άχωριστο ρόπαλό του, κάνοντας έτσι ένα άξεπέραστο, από τους λύκους φράγμα γύρω του.

Δυο τρείς λύκοι που τολμάνε να πλησιάσουν τον Ταμπόρ περισσότερο, δέχονται τρομε

Ο Ταμπόρ βγαίνει απ' το κούφωμα του δέντρου κρατώντας το τομάρι του λιονταριού.

Οι λύκοι βλέπουν το όρθο λιοντάρι να πλησιάζη και το βάζουν τρομοκρατημένοι στα πόδια.

Οι χτυπήματα από το ρόπαλο στο κεφάλι και σωριάζονται κάτω σφαδιάζοντας κι' ουρλιάζοντας άπαίσια.

Ψηλά από τα κλαδιά του δέντρου ο Τσουλούφης φοβερίζει τους λύκους.

— Τι να σάς κάνω, μωρέ, που βρίσκομαι εδώ πάνω και δεν μπορώ να σάς φτάσω!... Αν ήμουν κάτω θα σάς τάραζα στις σφαλιάρες!...

Η Γιαράμπα μόλις σκαρφαλώνει στο δέντρο σπάει γρήγορα ένα χοντρό κλαδί, το κάνει ρόπαλο και πηδάει οβέλτη κάτω για να βοηθήση τον αδελφικό της σύντροφο!

Άλλοίμονο όμως... Πέφτοντας κάτω το άριστερό της πόδι βρήκε σε κάποια άνωμολία του έδάφους και στραμπουλήχτηκε στο γόνατο. Η μελα

ψη κοπέλλα σωριάζεται κάτω ξεφωνίζοντας από τους πόνους και μη μπορώντας να ξαννοσηκωθεί.

Το γεγονός αυτό μετατρέπει άμεσα τη δύσκολη θέση του Ταμπόρ σε τραγική. Τώρα δεν έχει μονάχα να προστατεύσει τη ζωή του από τις μανιασμένες επιθέσεις των πεινασμένων λύκων, αλλά και την ανάπηρη Γιαράμπα.

Χωρίς να χάσει στιγμή άρπάζει από το χέρι της νέας το νεοκοιμημένο ρόπαλό της κι αρχίζει τώρα να περιστρέφει με αφάνταστη δύναμη γύρω τους και τα δυο ρόπαλα...

Άλλοι δυο - τρεις λύκοι σωριάζονται κάτω σφαδάζοντας και ουρλιάζοντας.

Μένουν όμως ακόμα και μια δεκαπενταριά που δεν δειχνουν καμιά διάθεση να φύγουν από εκεί με άδειες τις κιλίες τους.

Αλλά κι ο Ταμπόρ αρχίζει να νοιώθει κούρασι στ' ατσαλένια μπράτσα του ύστερα από αυτές τις απεγνωσμένες προσπάθειες!

Καταλαβαίνει και μόνος του πως ή άμυνά του αυτή δε θα μπορέσει να συνεχιστεί για πολλή ώρα ακόμα. Γρήγορα οι μυῶνες του θα παρालύσουν κι' από τις παλάμες του θα ξεφύγουν τα δυο θανατερὰ ρόπαλα. Οι πεινασμένοι λύκοι θα χυθούν ελεύθεροι τότε να σπαράξουν τη συντροφισιά του κι' αυτόν.

Το γρήγορο μυαλό του Ταμπόρ λογαριάζει πως για να

σωθούν από τα δόντια των λύκων, μια λύση υπάρχει μόνο: Να σκαρφαλώσουν κι' οι δυο στα κλαδιά του θεόρατου δέντρου.

Πώς όμως;

Αλλά τίποτα δεν είναι αδύνατο σ' έναν άνθρωπο που έχει θάρρος και θέληση.

Και νά: Πετάει με δύναμη πάνω στο σωρό των λύκων το ρόπαλο της Γιαράμπα που κρατάει με τ' αριστερό του χέρι. Κι' οι λύκοι, που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά άγρια σκυλιά, γυρίζουν όπως θα έκαναν κι' εκείνα, και τρέχουν ν' αρπάξουν και να δαγκώσουν το ρόπαλο.

Στο μικρό αυτό διάστημα, το Έλληνόπουλο, αρπάζει τη μελαψή κοπέλλα στα γερά του μπράτσα και την τινάζει προς τα επάνω.

Η Γιαράμπα — αφάνταστα σβέλτη κι' αυτή — αρπάζεται με τα δυο της χέρια από ένα κλαδί και κόνοντας άμεσα έλξει καταφέρνει ν' ανυψωθεί και να καθήσει πάνω σ' αυτό. Χωρίς στο μεταξύ να πάψει να βογγάει από τους φρικτούς πόνους του στραμπουληγμένου της ποδαριού.

Αλλά κι ο Ταμπόρ, άμεσα μόλις τινάζει προς τα κλαδιά του δέντρου τη συντροφισιά του, δεν μένει άπραγος. Αρχίζει να σκαρφαλώνη γρήγορα κι' αυτός στον κορμό. Και μόλις προφθαίνει να ξεφύγει από τα σαγόνια των λύκων που στο μεταξύ έχουν ξαναγυρίσει, από το κυνήγι του ροπαλού, για να τον κατα

σπαράξουν.

Τώρα και οι τρεις σύντροφοι βρίσκονται ασφαλισμένοι πάνω στα κλαδιά του θεόρατου μοναχικού δέντρου.

Το Έλληνόπουλο φτάνει γρήγορα κοντά στη Γιαράμπα και κάνει πολλές προσπάθειες να ξαναφέρει στη θέση του το πόδι της. Η θέση όμως ποῦχει πάρει το σώμα της πάνω στο κλαδί είναι άβολη και τίποτα δεν μπορεί να καταφέρει.

Έτσι ανάγκάζονται να μείνουν εκεί περιμένοντας να φύγουν οι λύκοι για να μπορέσουν και να συνεχίσουν το δρόμο τους.

Όμως οι λύκοι δεν δείχνουν καμμιὰ διάθεση να φύγουν πεινασμένοι. Περικυκλώνουν λοιπόν τον κορμό του θεόρατου δέντρου, ξαπλώνουν κάτω στο γρασίδι και περιμένουν τα θύματά τους με τα καφάλια σηκωμένα ψηλά.

Οι ὥρες περνάνε ή μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Κι' οὔτε οἱ τρεῖς σύντροφοι κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, οὔτε φυσικὰ, κι' οἱ πεινασμένοι λύκοι.

— “Ε, λεβέντες, τοὺς φωνάζει ἀπὸ ψηλὰ ὁ Μπουτάτα. Πολὺ στὴν ξάπλα τὸ ρίξατε! Δὲν κάνετε καὶ καμμιὰ βόλτα νὰ... ξεμουδιάσετε;

ΜΠΡΟΣΤΑ ΓΚΡΕΜΟΣ ΚΑΙ ΠΙΣΩ ΡΕΜΑ

ΕΧΕΙ ἀρχίσει νὰ σουρουπώνει πιά, ὅταν καινούργια δραματικὴ περιπέτεια περιμένει τοὺς τρεῖς συν

τρόφους.

Ξαφνικὰ ἀπαίσια σφυρίγματα ἀκούγονται καὶ δυὸ τεράστια μαύρα φίδια ποὺ θὰ βρίσκονταν ἀσφαλῶς νάρκωμένα στα κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου, ἀρχίζουν νὰ τοὺς πλησιάζουν.

Ἡ ὁμορφὴ Γιαράμπα τ' ἀντικρύζει καὶ βγάζει ἓνα ἀπεγνωσμένο ξεφωνητό. “Ὁχι, γιὰ τὴν φοβήθηκε, μὰ γιὰτὶ ξέρει πῶς μέ τὸ στραμπουληγμένο πόδι της δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα γιὰ ν' ἀμυνθῇ, ἢ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμά τους.

Ὁ Μπουτάτα ἔχει κατατρομοκρατηθῇ. Καὶ κυττάζοντας τὰ φοβερὰ φίδια ποὺ κοντοζυγώνουν, τὰ παρακαλᾷ κλαψουρίζοντας:

— “Αμάν, φιδάκια μου! Κατεβήτε κάτω νὰ φάτε τοὺς λύκους. Εἶναι πιὸ νόστιμοι ἀπὸ ἐμᾶς!...

Ὁ Ταμπόρ, ποὺ καταφέρνει νὰ κρατᾷ πάντα τὴν ψυχραὶμία του καὶ στὶς πιὸ τραγικές ἀκόμα στιγμές, ζυγίζει στὸ γερὸ μυαλό του τὴν κατάστασι. “Αν μείνουν πάνω στα κλαδιὰ σίγουρα θὰ βροῦν φρικτὸ θάνατο ἀνάμεσα στὶς τρομερὲς κουλούρες τῶν δυὸ μαύρων φιδιῶν... “Αν πηδήσουν κάτω θὰ τοὺς σπαράξουν οἱ λύκοι. Κάτω ὅμως εἶναι ἡ ἐλεύθερη γῆ ποὺ μποροῦν νὰ τρέξουν γιὰ νὰ ξεφύγουν... Ποὺ μπορεῖ ν' ἀρπάξῃ στὰ χέρια του τὴν ἀνάπηρη Γιαράμπα καὶ νὰ τὴν τινάξῃ στα κλαδιὰ κάποιου ἄλλου κοντινοῦ δέντρου. “Αν προ

λάβη να σώση ἔτσι τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσα, θὰ εἶναι εὐτυχής, κι' ἂν ὁ ἴδιος δὲν προφτάσῃ νὰ σκαρφαλώσῃ σ' αὐτὸ τὸ δέντρο καὶ τὸν σπαράξουν οἱ λύκοι.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια μπορεῖ νὰ μὴ γίνουν. Μὰ ὅσο νᾶναι ὑπάρχουν καὶ μερικές, ἔστω καὶ ἀπίθανες, ἐλπίδες σωτηρίας. Πάνω ὅμως στὰ κλαδιὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα...

Καὶ μὲ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς, ποὺ δὲν βαστᾶνε περισσότερο ἀπὸ τρία δευτερόλεπτα, παίρνει τὴν ἀπόφασιν:

— Κάτω γρήγορα, φωνάζει στὸ Μπουτάτα.

Καὶ αὐτὸς ἀρπάζοντας ἀμέσως στὴν ἀγκυαλιά του τὴ Γιαράμπα, κάνει νὰ πηδήσῃ πάνω στ' ἀνοιχτὰ στόματα

Ὁ Ταμπὸρ πηδάει ἀπ' τὸ δέντρο κρατῶντας στὴν ἀγκυαλιά του τὴ Γιαράμπα.

τῶν δεκαπέντε μπειμασμένων λύκων.

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενοι βρυχηθμοὶ λιονταριοῦ ἀκούγονται. Καὶ οἱ λύκοι ἀντικρῶζοντας ἓνα μεγαλόσωμο ἀρσενικὸ λιοντάρι ποὺ πλησιάζει ὀρθὸ βαδίζοντας μὲ τὰ πρὶσινὰ του ποδάρια, τὸ βάζουν στὰ πόδια μουγγρίζοντας τρομοκρατημένοι καὶ σὲ λίγες στιγμὲς γίνονται ἀφαντοί... Ὁ βασιλιάς τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας ἔχει κάνει καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ θαῦμα του.

Ὁ Ταμπὸρ — κρατῶντας πάντα στὴν ἀγκυαλιά του τὴ Γιαράμπα — μόλις προφταίνει νὰ πηδήσῃ κάτω, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ μαῦρα φίδια ποὺ ἔχουν πιά φτάσει πολὺ —πολὺ κοντὰ του.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Μπουτάτα, μαλλώνοντας ἔξω φρενῶν τὸ λιοντάρι ποὺ τοὺς εἶχε σώσει τὴ ζωή:

— Ἀνάθεμά σε, παλιολιόνταρο! Γιατὶ μούδιωξες τοὺς λύκους; Ἐγὼ ὅ,τι ἤμουν ἔτοιμος νὰ κατέβω καὶ νὰ τοὺς ταραῶ στὶς κεφαλιές!

Μὰ τὸ μεγαλόσωμο ἀρσενικὸ λιοντάρι, ἀπὸ ὀρθὸ ποὺ ἦταν, πέφτει ἀμέσως στὰ τέσσερα πόδια του καὶ χύνεται πάνω στοὺς τρεῖς συντρόφους νὰ τοὺς κατασπαράξῃ.

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

Ο ΝΑΝΟΣ πρῶτος βλέπει στὸ μισοσκόταδο τὸ τομάρι τοῦ λιονταριοῦ ποὺ εἶναι ἀνοιχτὸ κάπου κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά του καὶ

τὸ ἀναγνωρίζει:

— Ντροπή σου, Μεγαλειότατε τοῦ φωνάζει. Δὲν ντρέπεσαι πεθαμένος ἄνθρωπος νὰ κιάθῃσαι νὰ ντύνεσαι μασκαράς; Ξαναγύρισε γρήγορα στὸν τάφο σου νὰ μὴ σὲ τσεράξω στὶς σφαλιάρες καὶ σένα!

Ὁ Ταμπὸρ ποὺ ἔχει ἀναγνωρίσει καὶ αὐτὸς τὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ καταλαβαίνει ποιὸς βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν. Σφίγγει λοιπὸν τὸ ρόπαλό του καὶ περιμένοντας νὰ ὑποδεχτῇ ὅπως πρέπει τὸ ψεύτικὸ λιοντάρι, τοῦ φωνάζει ἄγρια:

— Πρόσεξε καλὰ, Ταρζάν! Ἄν πλησιάσῃς, δὲν πρόκειται νὰ διστάσω αὐτὴ τὴ φορά! Θὰ τσακίσω μὲ τὸ ρόπαλό μου τὸ καύκαλο τοῦ λιονταριοῦ καὶ τὸ κεφάλι σου ποὺ βρίσκεται ἀπὸ μέσα!

Τὸ λιοντάρι κοντοστέκεται καὶ τὸν ἀκούει. Τὸ Ἑλληνόπουλο συνεχίζει μὲ μάτια ποὺ πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς:

— Μέχρι σήμερα Ταρζάν σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ σεβόμουν σὰ φίλο καὶ σὰν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας. Τώρα δὲν εἶσαι πιά γιὰ μένα παρὰ ἕνας δειλὸς μασκαράς ποὺ φόρεσες μιὰ λεοντὴ γιὰ νὰ μᾶς τρομάξῃς! Ξέρω πὼς θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζούγκλα ποὺ τὴ θὰρξῃς γιὰ τσιφλίκι σου. Μάθε ὅμως πὼς ἡ ζούγκλα, ὅπως κι' ὅλος ὁ κόσμος, ἀνήκουν μονάχα στὸ Θεό! Καὶ πὼς θὰ μείνω ἐδῶ σ' ὅλη τὴ ζωὴ

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο χτυπάει ἀλύπητα τοὺς λύκους ποὺ τοῦ ἔχουν ἐπιτεθῇ.

μου. Μέχρι ποὺ νὰ πεθάνω! Τὸ ψευτολιοντάρι ξανασηκώνεται ἀμέσως ὀρθὸ καὶ κἀνε! νὰ χυμήξῃ πάνω του. Ὁ Ταμπὸρ σηκώνει τὸ φοβερό του ρόπαλο μὲ ἀφάνταστη λύσις! Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τὸ κατεβάσῃ πάνω στὸ κεφάλι του. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή μὲς' ἀπὸ τὴν προβιά ἀκούγονται πονεμένοι λυγμοί.

Ἀνήσυχος ὁ Ταμπὸρ πετάει τὸ ρόπαλό του καὶ ἀρπάζοντας τὸ λιοντάρι τὸ ρίχνει κάτω καὶ προσπαθεῖ τραβῶντας νὰ ἀνοίξῃ τὴν προβιά του καὶ νὰ λευτερώσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται μέσα.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Μὲ τὴ ζεστασιά τοῦ κορμιοῦ ἡ φοβε

ρή κόλλα του δέντρου Σαν-χάπ έχει αναλύσει και το τομάρι του λιονταριού έχει γίνει ένα με το δέρμα του ανθρώπου. Έτσι, ενώ πριν πονούσε και έκλαιγε με το τράβηγμα που πάει να κάνει τώρα το Έλληνόπουλο, σπαρακτικά γυναικεία ξεφωνητά ακούγονται:

— Μά Ταμπόορ! Μή τραβάς! Πονάωωω!

Η Γιαράμπα ξαπλωμένη κάτω καθώς βρίσκεται με το στραμπουληγμένο πόδι, ανοίγει διάπλατα τα μάτια της και ψιθυρίζει με δέος:

— Θεέ μου! Η Ζολάν είναι!

Ο Μπουτάτα ξεφωνίζει:

— Αμάν, η φουκαριάρα! Πιάστηκε σαν τη μύγα μέσα στο μέλι! Φτηνά τη γλύτωσε πάλι ο μεγαλειότατος!

Ο Ταμπόρ βλέπει πώς δεν μπορεί να κάνει τίποτα, τραβώντας από το σώμα της άμοιρης κοπέλλας το κολλημένο τομάρι του λιονταριού. Πρέπει να βρή κάποιον άλλο τρόπο—και θα τον βρή ασφαλώς—για να τη σώσει. Στο μεταξύ τη ρωτάει με αγωνία:

— Πές μου Ζολάν: Πώς βρέθηκες εσύ εδώ μέσα; Ο Ταρζάν σ' έστειλε να φορέσης τη λεοντή;

— Όχι, του αποκρίνεται με πονεμένους λυγμούς. Τον άκουσα που μάς έλεγε πώς ήρθε χθές τα μεσάνυχτα κι έκανε το βρυκόλακα για να σε τρομάξει να φύγεις από τη ζούγκλα... Και έμαθα σε

ποιό κούφωμα δέντρου είχε κρύψει το τομάρι του λιονταριού που φορούσε... Έφυγα λοιπόν κρυφά από τη σπηλιά μας, ήρθα στο δέντρο, το βρήκα και το φόρεσα.

— Γιατί; τη ρωτάει ο Ταμπόρ.

— Για να τρομάξω και γώ τη Γιαράμπα. Να φύγει και αυτή από τη ζούγκλα.

— Αντί να την τρομάξεις όμως, της έσωσες τη ζωή! της λέει ο Μπουτάτα. Μείνε λοιπόν τώρα λιοντάρι, για να μάθεις άλλοτε να μη μασκαρεύεσαι τη σαρακοστή. Αμέ!

— Ωστε το τομάρι δεν θα ξεκολλήσει ποτέ από πάνω μου πιά; ρωτάει με άπογνωσι ή Ζολάν. Θα μείνω λοιπόν σε 'ολόκληρη τη ζωή μου λιοντάρι;

— Και μάλιστα άρσενικό, μουρμουρίζει χαιρέκακα ο νάνος.

Την ίδια στιγμή γρήγορο ανθρώπινο ποδοβολητό ακούγεται να πλησιάζει. Είναι ο Ταρζάν που έχει καταλάβει γιατί έφυγε κρυφά από τη σπηλιά του ή Ζολάν και ψάχνει να τη βρή.

Και νάτος: Παρουσιάζεται στο μικρό ξέφωτο και βλέποντας τον Ταμπόρ και τη Γιαράμπα χαμηλώνει ντροπισμένος τα μάτια. Αμέσως, και χωρίς να βγῆ λέξι από τα χείλια του άρπάζει στην άγκαλιά του το λευκό κορίτσι μαζί με τη γούνα του λιονταριού που φοράει και γυρίζοντας ξαναφεύγει

διασπαστικός.

Ὁ ἰδιόρρωτος Μπουτάτα τὸν ἀποχαιρετάει κοροϊδευτικά:

— Στὸ καλὸ κύριε Μακαρίτη! Κι' ἅμα ξεκολλήσης τὴ «Μικρὴ» ἀπὸ τὸ τομάρι, νὰ μού τηλαγραφήσης! Χί, χί, χί.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὸ μυαλὸ τοῦ Ταμπὸρ ἔχει βρῆ τὸ ἀντιφάρμακο ποὺ θὰ σώσῃ τὴ Ζολάν. Καὶ φωνάζει κι' αὐτὸς στὸν Ταρζάν ποὺ ἔχει ξεμοακρύνει ἄρκετά:

— Ἔ, Ταρζάαν! Τὸ σῶμα τοῦ κοριτσιοῦ εἶναι κολλημένο πάνω στὸ λιονταρίσιο τομάρι. Ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃς δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὴν ξεκολλήσης ἀπ' αὐτό. Ἀφήσέ τη λοιπὸν κάτω καὶ τράβα τὴν ἀπὸ τὸ χέρι γιὰ νὰ κου-

ραστή πολὺ καὶ νὰ ιδρώσῃ. Μονάχα οἱ σταγόνες τοῦ ἰδρώτα ποὺ θὰ ἱγαίνουν ἀπὸ τὸ δέρμα της θὰ ξεκολλήσουν τὴν προβιά τοῦ λιονταριοῦ!

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀκούει, μὰ ἐγωῖσθης καὶ πεισματάρης καθὼς εἶναι δὲν παρατάει κάτω τὴ θετὴ του κόρη. Προχωρεῖ ἀτάραχος κρατῶντας τὴ πάντοτε στὴν ἀγκυλιά του.

Ὁ Τσουλούφης τὸν κυττάζει καὶ κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

— Τυχεράκας, βλέπεις! Ἄν εἶχε κολλήσῃ αὐτός, ὅχι μόνο θὰ ἴδρωνε γιὰ νὰ ξεκολλήσῃ, μὰ θὰ ἔβγαζε καὶ τὴν... ἰλαρά, μετὰ συγχωρήσεως. Ἀμέ;

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 3ος—'Αρ. 24—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

‘Από τὸ ἐπόμενον τεύχος του, τὸ 25, ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ θὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ μεγάλη ἐξόρμησι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν του, προσφέροντάς τους ἓνα ἀνανεωμένο κείμενο μὲ καταπληκτικὲς περιπέτειες. Διαβάζοντας τὸ τεύχος αὐτὸ θὰ διαπιστώσετε πῶς ἄρχισε μιὰ χρυσὴ ἐποχὴ γιὰ τὸ ἀγαπημένο σας περιοδικό. ‘Ο Ταμπόρ, τὸ ἥρωϊκὸ ‘Ελληνόπουλο τῆς Ζούγκλας, ἡ Ζολάν, ὁ θρυλικὸς πιά, κουμπουροφόρος Μπουτάτα καὶ ἡ πανέμορφη Γιαράμπα μαζὶ μ’ ἓνα καινούργιο... τετράποδο ἥρωα ποὺ θὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του, θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν καὶ θὰ σᾶς συναρπάσουν μὲ τοὺς ἥρωϊκοὺς, τοὺς δραματικοὺς καὶ τοὺς κωμικοὺς ἄθλους των.

Νὰ μὴ χάσῃ κανεὶς τὸ τεύχος 25, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

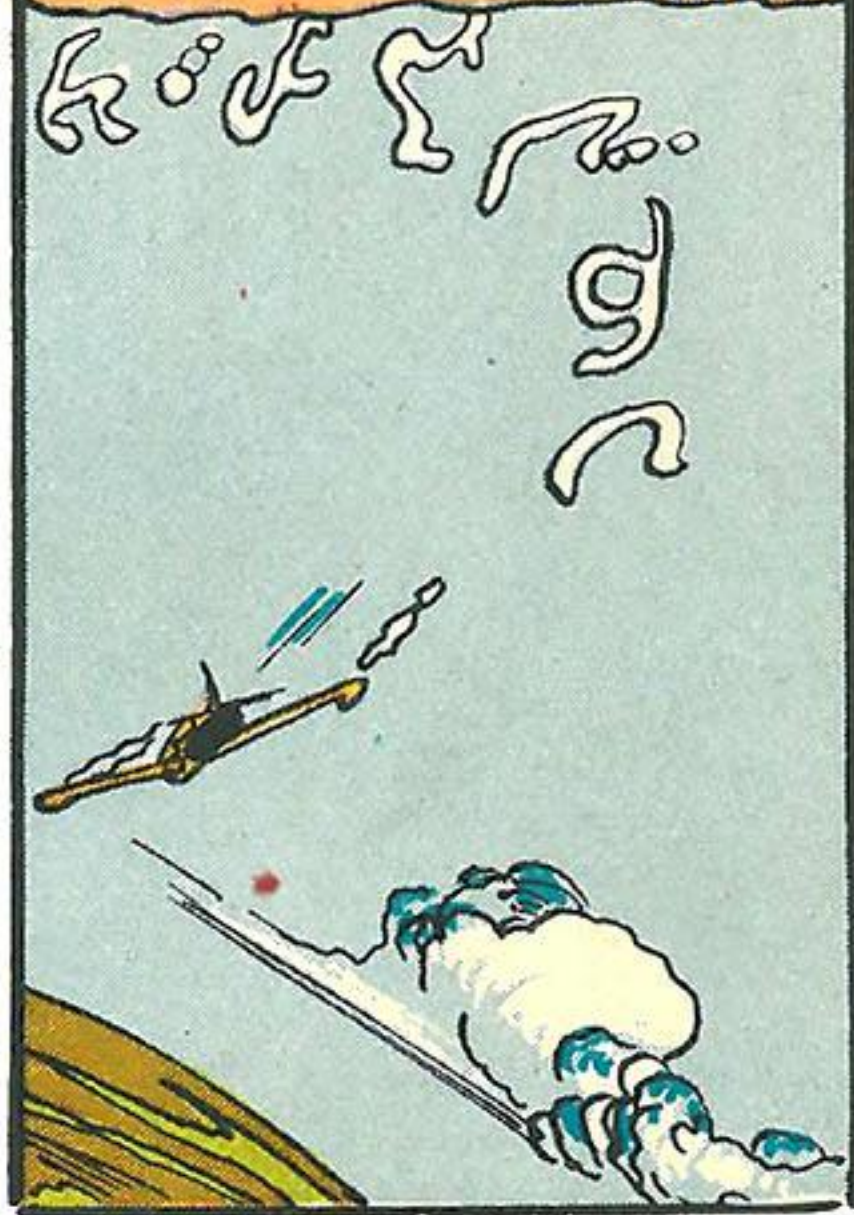

ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Η ΑΛΛΗ ΠΑΝΘ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΤΙΚΗ
ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΚΑΙ Η ΤΡΙΤΗ ΒΑΘΕΙΑ
ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟ ΘΚΕΑΝΟ.

ΑΜΕΣΩΣ ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑ-
ΝΟ ΓΡΑΦΕΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΜΕΝΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
ΚΥΤΤΑΖΟΥΝ, ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΠΟΝ ΑΠΕΙΛΗΞΕ
ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΤΟΥΣ...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ
ΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ
ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ.

ΔΕΝ ΜΕ
ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ.

ΑΛΛΑ ΨΗΛΑ ΠΑΝΘ ΑΠ' ΤΗ ΓΗ
ΕΝΑΣ ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΔΙΣΚΟΣ
ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ...

Η ΓΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗ-
ΡΙΑ ΤΗΣ... Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΜΑΣ
ΕΛΗΞΕ!

